

COLLIANDER, JOHANNES

Henos kreia eller Gudz barnas endaste
och högstnödvändige wärck,
enfaldeligen infattat uthi en christelig
lijkpredikan, tå den dygd-ädla ...
probstinnan Maria Unnera ... Andreæ
Ingermans, mycket beröm

1714

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

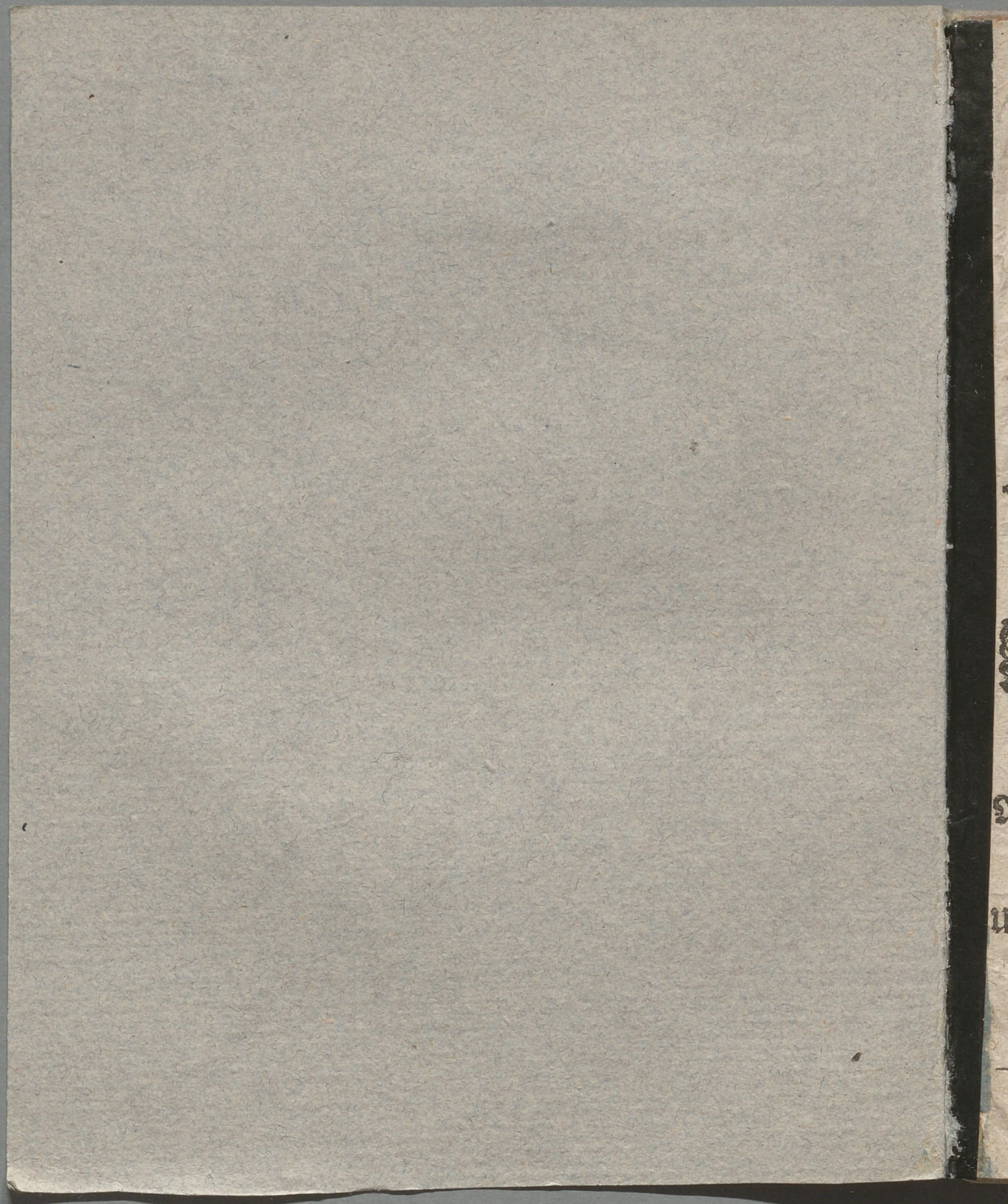
Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Litared.
Före 1900.
1400-1829

U n n e r u s, Maria. 1714.

VINNERUS, MARIA

Litkyred.
Förel 1900.
1700 - 1829

ΕΝΩΝ ΚΡΕΙΑ

Eller Gud; Barnas endaste och högstinöd,
wändige Wärd /

Enfaldeligen infattat uti en

Christelig **L**itkyredikan /

Den Dygd-Ädla och Gud-Älfstande **MATRONAN,**
och **FRU PROBSTJUNNAN**

M A R I A
U N N E R A

Den Wälåhrewördige och Höglärde Herrens /

M. A N D R E Æ
I N G E R M A N S,

Wendet berömmelige Kyrckioherdes til Götterndz
Pastorat, samt Wälsamme Probsts i Sunnerbo Nådard /

Högt-älfseliga **Waka /**

Uthi en Förnäm och Kolckerijsk Församlings närwaro / med
tilbörlig Neder och Process uti Götterndz Kyrckia wardt
begrafwen / den 19 Novembr. Åhr 1711.

J O H A N N E C O L L I A N D R O

Pastore in Skatelöff et prapósito in Albhårad.

J O H A N N E S / Tryckt af ISRAEL FALCK 1714.

8.

Wäl-Ährewördige och Höglärde
 Herr Probst /

M A G I S T E R

INGERMANN,

Sätaste Broder ;

MOses berömmar den store Patriarchen
 Abraham för try stycken han wiist wid
 sin fromma Hustrus Saræ död / näm-
 ligen / att han först sörgt och begråtit henne.
 2. Att han stått up ifrån hennes Lijf / och 3.
 att han högeligen wärdat sig om hennes be-

8.

Wäl-Ährewördige och Höglärde
Herr Probst /

M A G I S T E R

INGERMAN,

Sätaste Broder ;

Moses berömmar den store Patriarchen
Abraham för tre stycken han wijsst wid
sin fromma Hustrus Saræ död / näm-
ligen / att han först sörgt och begråtit henne.
2. Att han stått up ifrån hennes Lijf / och 3.
att han högeligen wärdat sig om hennes be-
graf.

grafning. Om någon ähta Man wid siike
 tillfälle / benne helige alla trognas Fader / kun-
 nat efftersölja / så hafwen I / min älskelige
 Broder / det wisseligen giordt. Huru hier-
 teligen I sorgt / Huru bitterligen I gråtit öf-
 wer Eder liuswesta Sgnelust / den GUD be-
 hagat genom döden Eder ifrāntaga / det wet
 alla / som Edert omgānge nārmare fått äth-
 niuta ; Men huru mycket I / med Propheten,
 måst hemligen sucka / och huru många tårar I
 måst fälla / som ingen annan sedt / det weet
 den allena bäst / som sina Barns tårar räknar
 och fattar i sin Lāgel. Abraham stod up ifrån
 sin Hustrus Lijf / säger Mofes. Sedan han wi-
 sorgt sin tijd / så tog han tröst till sig / och be-
 gonte tänckia sig om / hwad honom anstod wi-
 dare att göra med hennes Andelöse Lefamen.
 Så har man och med särdeles fågnad förnum-
 mit /

mit / huruledes I / min högtåhrade Broder /
 styrckt af Guds Ande / icke sorgt Eder fromma
 Mafa / såsom de andre / de der intet hopp haf-
 wa / uthan effter Syrachs förmaning / tagit hug-
 swalelse åter igen / och tröstat Eder sielf af Guds
 ord / såsom I och många andra under dylika
 sorg kunnat hugswala med den hugswalelse / der
 GUD Eder med hugswalat. Uttermera be-
 rømmes Abraham dersöre / att han warit myc-
 ket sorgfällig om sin döda Hustrus begrafning.
 Effter han war en gäst och främling uti Canans
 Land / och der intet ägde så stort stycke Jord /
 som han kunde nedläggia hennes Kropp uti /
 dersöre köpte han af Ephron, som bodde bland
 Hets barnom / en dubbelkulo / den han hade i
 ändanom på sin Åcker twärs öfwer ifrån Mamre,
 för 400 Sicclar Silfwer. I hafwen och / min
 frommaste Broder / wiist en ogemeent sorg-
 fällig

fällighet wid Eder f: Makas begrafning: Intet
 spardt hwad hennē till åhretienst lända kunde.
 Grafwen / uti hwilken hon effter alt sitt hår i
 Werlden utståndna Arbete hwijsla skulle / den
 hafwen J / som en försichtig Christen / i rättan
 tijd wäl bestält. J hafwen en heller låtit hen-
 ne i tyfthet begrafwas / utan welat de Ord / som
 den Sal. Menniskan i lijftijden så högeligen
 älskat / skulle till en Lijf Text i Herrans Huus
 och Tempel Gudeligen förklarad / henne till ett
 wälförtiänt Åhreminne / och dem effterleswan-
 dom till Christ och dagelig efftersölgd. Det ha-
 de wäl tiänt / att en annan / med högre Ans-
 dans Gåfwor utrustat / detta Wårket förrät-
 tat / men att min dygdige Broder behagat
 bruka min enfaldiga tienst här wid / som räck-
 nar mig för den ringaste ibland Christi Tiäna-
 re / der till weet jag ingen annan ordsak fun-
 nat

nat wara / än först min Herr Broders
 egen goda willia / och dernäst den intime wän-
 skap wij oss emellan ifrån ungdommen plä-
 gat / och ändteligen at jag ifrån sielswa barns-
 domen des sal. f. Makas redeliga Christen-
 doms wandring hafst mig bäst bekant. Är
 nu något här wid glort / som ländler till Gudz
 Heliga Namns ähra / hwilkom all ähra till-
 kommer / det wari och hans ähra. Är något
 mindre talat till den Sal: Matronans beröm /
 än Hon förtiänt / det wari min skuld. Är nå-
 got här infördt / som Eder och Edra För-
 nähme f. Anhörige tjänar till någon Tröst /
 det blifwer min glädie. Att och I / min så-
 faste Broder / en welat spara någon be-
 lästnad / till att låta denne Predikan komma
 på Trycket / det blifwer Eder egen heder / och
 gör så mycket / att Edert Namn intet dör / när
 döden

döden på Edert Lijf ända gör. Jag önskar
 af alt mitt Hierta/ att den af Nåde och Barm-
 hertighet rijske Guden wille Eder/ min huldaste
 Broder / med sin Anda kraffteligen trösta
 och styrkia/ Lijfwet med hälsan förlänga/ till
 des J mått af Leswande/ medelst en salig
 död/ må kunna få hwijla Eder jämppte den
 Eder Siäl i Lijftiden får hafft; Swar medh
 Jag/ så länge jag här är/ förblifwer

Wälåhrewördige Herr Brohrs

Skateiöff den 14 Sept.
 1713.

Elenfiglnaste Elenare

JOHANNES COLLIANDER.

Utthi den Allerhelgaste och Högstlofwade
 Trefaldighe Gudz Faders / Sons
 och den Helige Andes Namn. A-
 men!

Edan den i alt GUDZ
 Huus trogne tienaren Mo-
 ses hade undfätt af HER-
 ranom befällning till at byg-
 ga det helga Tabernaklet /
 wardt honom och föreskri-
 twit / huru han skulle be-
 ställa äth sin Broder Aaron
 en särdeles klädebonad / me-
 delst hwilken han skulle wara utmärckt och tykänd
 ifrån alla andra Standzpersoner. Til denne Öf-
 werste Prästen skulle Moses förutan annan sirat och
 kläd.

klädnad / låta göra en Silkeskiortel / på hwilckens nederste deel och wid ändan skulle wara fäste en hoop gyllende och klingande Biällror / och i hwart annat rum ibland dem med särdeles konst gjorde Granat-
 2. Mos. 28. äpplen / såsom detta beskrifwes af Mose.

Hwiwer denne fast ogemene Prästeskud hafwa de gamle Församlingenes Lärare gjort sig heliga och Gudeliga Betrachtelser. Med denne gyllende och klingande Biällror / hafwa de welat förstått Ewangelijs Lära / hwilcken medelst Nya Testamentens Prädikoämbe uti denne sista werldenes ålder öfwer hela jordenes krets är hörd worden / så at intet måål eller taal är / der man deras röst icke hörer / som den predika; Deras smöre är utgångit i all
 Ef. 19: 4, 5. land / och deras liud in til werldenes anda.

Med Granatäpplen hafwa de förstått Christi och hans Apostlars mirakel och underwärdet / dem de til Ewangelijs Lärans stadfästelse i sin tid så härligen och rundeligen gjorde / och wiste dem för hela werldene / såsom oförljkelige Konststycken af Gudz allmacht / wijsheet / sanning och godhet / ja såsom ofelbara tecken til Gudz beshnnerliga omsorg för det heliga Ewangelijs och des fortplantande ibland alt folck i werldene. Med Silkeskiortelen hafwa de welat beteckna wårt lefwernes tilstånd här i werldene.

Men att desse gyllende Biällror och Granatäpplen woro fäste nederst och wid ändan på Silkeskiortelen / det kan påminna oss om wår lifsånda / och huru wij oss emot den samma rätteligen bereda skole. Nwar och en Christen menniska består af twåggehanda lif.

Dit

Det Naturliga / och det Andeliga. Wårt Naturliga Lijf kan betecknas der med / att Öfwerste Pröfvens Kiortel war af Silcke / hwilket är fuller ett ådelt fint och kosteligt tyg / men doch icke starkt att slita på / håller intet länge; Så är vårt lijf ganska dyrt och kosteligt / men doch derjämte ganska bräckeligt och flychtigt: Hwarföre det och i den helga Skriff warder lijfnad wid sådana ting / som hastigt förswinna / nu wid gräs och blomsier / nu wid damb och rödb / nu wid rinnandewatn / och blädran på watnet. Huru utlåter sigh här öfwer den Gudfruchtige Konung Hiskias i sin sång? Jag skär / *Esa. 38: 12.*
 säger han / mitt lijf twärt af / såsom en wäfware. Och straxt der efter / då han flagar öfwer den dödyposten Gud honom sändt tilhanda / säger han / at Gud sliter honom sönder såsom en fleen träd. Åre och icke wij wane at säija så: Wårt lijf hänger på en Silckesträd. Så snart en sådan träd kan sönderslitas / så snart är det och med vårt lijf bestält. Wårt Andeliga lijf warder här igenom betecknat / at detta Silckestyg är leent och miukt / håller kiolden af / och gifwer warma. Af Eron och kärleken består vårt Andeliga lijf. Eron giör en Christen / Kärleken utwissar en Christen. Eron omfattar Christum med all ödmuhtet; Kärleken är det han är / neml. uprichtig / from / mild och barmhertig / såsom Apostelen Paulus honom så wacker beskriwer.

At detta Silckestyget hade Biällror såsia nerst wid ändan / som sådan ifrån gostwo liud och

klång/ det skal tidna och der till/ att wij låta wår ån-
 dalycht giswa ett liud / det är / en dagelig och starck
 påminnelse i wårt hierta och sinne / så att Syrachs
 mycket märckwärdiga ord / såsom en dagelig Huus-
 kläcka / alltid må klinga i wåra öron: **Tänck på**
Syr. 7: 39. **anden/ så giör tu aldrig illa.** Moses i sin lof-
 sång / giör en sådan önskan öfwer sitt folck: **O at**
Deut. 32: **de wijse woro / och kunde besinna hwad dem**
29. **framdeles öfwergå skal!** Sammaledes bör hwar
 och en Christen mennskia dageligen önska / att hon
 kunde besinna hwad henne och hela werldene öfwergå
 skal, då Öfwer-Angelens röst / och Gudz Basun skal
 låta sig höra med desse orden: **Står up i döde**
Luc. 21: 29. **och kommer för dommen.** Den som nu i den-
 ne werldene har låtit desse Biällror wara sig til up-
 wäckelse och aga / honom skola de då i den tilkom-
 mande werldene förwändas i en Angla Musik och i
 ett sådant Kläckespeel / som intet med händer
 giordt är.

Emellan de gyllende Biällrorne woro / som
 förra sagt är / Granatäpplen; Desse innan til hafwa
 fuller idel kärmar / men hafwa doch i skalet sin skörd /
 och samma skörd wijsar en röd färga / så i den skurna
 öpnigen / som på kärnarna / hwilka genom det öp-
 na skalet synas; Alltså böra och Gudz barn så länge
 de wiskas här i werldene / besitta sig om goda gjer-
 ningar / och göra sig rika af Andans frucht i Gud-
 achriighet; ja / de skola och tola skörden / och den rö-
 da färgan / innan och utan / det är bereda sig
 genom

genom mycke bedröfwelse att ingå i **G**udz rike / *Act. 14. 22.*

tänckandes på trones Höfdinge **H**Erren och Grälsaren **J**esum **C**hristum / huru hans kläder och kropp i pinnan och döden af blod äre röde wordne. Ett **G**ranatåple är trint och rundt / som andre **A**pplen / och alt derföre låter det sig intet omkullkastas; **A**ltså fordras af en rätt **C**hristen ständachtighet i allahanda frestelse och försökelse alt in til ändan. **S**å wil **S**yrac hafwat: *Syr. 2. 18.*

Statt fast och lijd / och solg icke straxt / om tu warder läckat der ifrån. **H**ålt tig in til **G**ud / och wijk icke af / på det tu må starckare warda. **A**lt det dig påkommer / det lijd / och war tolig i all bedröfwelse. **S**å wil **J**esus sielf hafwat: **T**y säger han til **B**iskopen i **S**mirnen: **W**ar trosfast in til döden / så wil jag gifwa dig lifzens krona. *Apoc. 2. 10.*

Ett **G**ranatåple låter sig trillas hwart man wil / och stöter intet emot; **A**ltså skole och wij / när **G**ud oss hådankalla wil gierna följa med / och säga med den **G**udfruchtige gamle **S**imeon: **H**erre nu låter tu tin tienare fara i frijd etc. *Luc. 2. 29.*

Swerste **P**rästen skulle efter **G**udz befallning / bära denne dyre och sköna **P**rästeskuden på sig / då han uth och ingick i det heliga för **H**erranom / at han icke skulle dö: **S**å böra och wij winläggia oss om / at wij uti denne **A**ndeliga skuden oss alltid finna låtom / i wår ingång och utgång / det är / i alt wårt lefwerne och wandel / och aldrig wijsa oss annorledes för **H**erranom wår om **G**udi / **H**willens ögon see altijd på menniskiors barn. *Psal. 11. 5.*

Enteligen skulle Største Præsten efter Gudz
 befallning allenast en gång om åhret ingå i det aller-
 helgaste / det är / den innersta och yppersta delen af
 Tabernaklet ; Alltså skola och alla rätta Gudz barn /
 förs denne prydnungen / om hwilken nu talat är / wäl
 i denne werldene anlagt / en gång / det är / när de i
 en salig stund sluta sitt leswernes lopp / få frihet
 til at ingå i det heliga genom Jesu blod /
 hwilken han of beredt hafwer til en ny och
 leswande wäg / det är / de skola då få ingå i den
 ewiga allersaligste Helget omen / som är den nya
 himmelen / der HERRANS hårlighet sig högst och här-
 ligast see låter. Der skole wij då närmare få see och
 med wår ousäjeliga glädie erfara / hwad denne Sil-
 festiortelen, desse Biåuror och sådant mera betydte
 hafwa. Detta / säger jag / skole wij då få förnimma /
 när wij komme til det nya Jerusalem, til den helga
 Staden / der de Anglar stunga nya Sångere / och de
 Kläckor klinga i den himmelsta Konungens Palatz,
 der som glädie är tilfyllest / och ett lustigt wäsende på
 Gudz höggra hand ewinnerliga: **Eija wore wij der!**

Heb. 10: 19.

Hwad som nu här tils enfaldeligen / och med
 Gudz ord enligt / talat är / det gifwer of närwä-
 rande sorg, och bedröfweliga tilstånd nogsamnt ordsak
 til at bredare förmåla och uttermera ihogkomma.
 Här ligger / HERRANS älsfelige / nu för wår ö-
 gon på Dödebåhren den i listtiden Högåhreborna /
 Gud, och Dygdålskande MATRONAN, **FRIU**
PROBSTIMMAN MARIA UNNERA,
 Den

Den Wälåhrewördige och Höglärde Herrens
 Herr Magistri ANDREÆ INGERMANS,
 mycket berömmelige Kyrcchioherdes i Södterbyd/
 samt Probits i Sunnerbo Härad / trognaste och så-
 taste Måta: Hon hafwer / såsom en rätt Timothei
 Syster / af barndomen lärde den Helga Skrift / och
 derat kunnat fatta / och förstå / huru med denne om-
 talte Sfwerske Prästens Silckeskiortel / wärt båd-
 de Naturliga och Andeliga lijf är afmalat / hwarfö-
 re och hon med David alltid burit sina Siäl i sina
 händer / alltid wandrat för HErranom sinom Gu-
 dt uti hiertans ödmjukhet och enfaldighet / och efter
 Apostelens förmaning / skaffat med fruchtan och
 bäsowan / at hon måtte salig warba; med tro-
 ne haar hon omfattet sin Jesum / med kärleken sin
 nästa / och wißt sig hafwa en lefwande troo / hwil-
 ken alltid genom kärleken är wärckande. Hon haf-
 wer och lärde / hwad med de gyllende Biällrorne
 warit betecknat / huru nemligen / de Helige Fäder /
 welat med dem påminna oss om wår öddelighet / der-
 före hon och intet förgätt at bedia med Mose:
 HErrre lär mig betäncka / at jag döo måste /
 på det jag må förständig wara! Hon hafwer
 lärde / hwad de helige Fäder med Granatäpplen
 welat oss påminna / nämliga at wij skola tola den
 röda färgan / och intet låta wiska oss under frestelsen.
 När Gud henne / såsom sitt kära barn / behagat
 hemdöka med något kors // någon sjukdom eller nå-
 gon olycka / så hafwer hon med Job sagt: Hafwe
 wij

Pf. 90: 12.

wij det goda undfått af HERrans hand /
 hwarföre skole wij och icke anamma det onda ?
 Hon haer altid behållit sin Siäl i tolamod / och
 som hon i goda dagar warit glad / så haer hon och
 west taga den onda dagen til gods. Och när HER-
 ren Gud omsider täckh sända til henne Dödzposten /
 så haer hon warit beredd til at följa med / ja wissel-
 ligen wäl beredd / ty och hon in till ytterste ande-
 brächten afallat och anammat sin JESum / at skyn-
 da med hennes hädanfärd / hwilken henne fallit så
 mycket lättare före / som werlden mindre legat henne
 på hiertat. Hwarföre och hon sitt lefwernes lopp
 ganska wäl och saligen fullbordat / och är nu til sit
 ädla siäl / ingången i den ewiga allersaligste Helge-
 domen / der hennes och alles wär himmelske Brud-
 gumme JESus iflädt henne salighetenes kläder
 och rättfärdighetenes kiortel ; Och som hon /
 efter Apostelens förmaning / lagt sig winning om/
 att / så mycket menisckligt och mögeligt warit / hon
 måtte finnas för sin himmelske Brudgumme obe-
 smittad och ostraffelig: Alltså haer hon och af hans
 hand undfått en skionkrono / härlighetenes oför-
 wanskelige krono / ja ewiga lifzens Krono / den
 Gud lofwat hafwer allom dem / som honom älska.
 Hennes kropp som haer warit denne saliga Siä-
 lens Huus och Tempel , skal nu straxt af oss nedfät-
 tias uti des wälbestälta Graf / der at hwiljas til
 den stora HERrans tillkommelse dag / då han af den
 rättfärdige Domaren upwäcket och med Siälen igen
 för-

Esa. 61: 10.

1. Job: 3: 14.

Sap. 5: 17.

1. Pet. 5: 4.

Jac. 1: 12.

förenad skall införd warda uti den nya Staden /
 der de många lustige Boningar äro / til les- *Job. 14: 12.*
 wandes Gud; Stad / til det himmelska Je-
 rusalem / och til den otaliga Anglssaran / til *Heb. 12: 22,*
 de förstföddas Församling / och til de full- *23.*
 komliga rättferdigas Andar; Der ewig frögd *Esa. 35: 10.*
 skal vara öfwer des huswud / der ingen död
 skal sedan vara / ingen gråt / intet roop och
 ingen wärck / ty det första år förgångit. *Apoc. 21: 4.*

Nu som wij / wälsignade Gud; Barn /
 til en stoor och anseelig myckenhet / här uti detta
 härliga HErrans Tempel på denne Dag församlade
 äre / til at bewiisa denne wår saliga Christendoms
 Syster / den Dygd Adla Fru Probstinnan / den yt-
 tersta Ahretienst / som wij henne här i werldene göra
 kunnom; Alltså och henne til wälsförtient Ahreminne /
 Hennes fromma och högtbedröfwade Man / samt
 des käre och dygdiga Barn / förnämme Mågar /
 Söner och Döttrar / til någon behagelig tröst och
 hugnad / jämnwål öf allom / som nu efterlefwe / så
 länge Gud behagar / til någon upbyggelse i wår Chri-
 stendom / wele wij i HErrans fruchtan taga några
 fåå Gud; Ord / af den helga Skrift / som kunna öf
 påminna om det / som öf kan vara högst angelägit
 och nödwändigt / medan wij wandre i denne dödelig-
 heten / på det wij der af må kunna lära både Christe-
 ligen lesiwa / och saligen döb. Nu D nådesulle

GUD /

B

Ut

At så ste kunde bedie wij tig alle /
 Af hiertans grunde / och of tig befalle;
 Låt of tillijka / uti Himmelrijke /
 Med tig så leswa!

Denne wår bön och suckan besegle wij med ett
 andächtigt

Fader wår / som äst i Himlom etc.

De helige Gudz Ord / som til

Lijf = TEXT

utsedde /

Och af denne wår saliga Christendoms Syn-
 ster i Lifstijden mycket afskade warit /

Beskrifwer of den helige Evangelisten
 LUCAS i det 10:de Capitlet och sidste Versen.

Let är nödorstigt +
 Maria hafwer utkorat
 den goda delen / hwilken
 Denne ick skal ifrāntagas.

Den

DEn helige Evangelisten Lucas i näst föregående 9:de Capitel berättar huru Herren och Frälsaren Kristus Jesus hade vänt sitt ansichte til at fara til Jerusalem, och förthenksful sånt fram för sig två sina Lärjungar Jacobum och Johannem, de der skulle reda til för honom / det är / beställa härberge och måltid äth honom och hans medföllie. Desse gingo åstad / och kommo til en Stad / som de Samariter uti bodde / men blefwo der slätt sägnade / de wille intet weta af Jesu och des Svite, hwarföre desse två Tordönsbröder blefwo illa til modz / och sade til Mästaren: **H**erre wil tu / så wele wij säija / at elden måtte komma ned af Himmelen / och förtära dem / såsom och Elias gjorde. De väminte sig hwad som passerade i Konung Ahasiæ tid / huru han sände efter Propheten Elia twänne Capiteiner, hwarthera med sina 50 Soldater / at låta taga honom fatt (Konungen tänckte at betala honom för det han hade sagt / at han skulle dö af den suedom han war fallen uti) desse Capiteiner, när de kommo up til Propheten / der han satt på bärget / sade the til honom: **Tu Gudz man skal komma ned efter Konungens befallning: Gudz man kalla de honom / men af falskhet och argt hierta / honom til spott och spee / hwar öfwer han i Andanom wardt förifrad / och sade först til den ene / sedan til den andre: Ar jag en Gudz man / så falle eld ned af Himmelen / och förtäre tig /**

B 2

med

2. Reg. 1.

med tine femtijo / och det skedde så. Detta E.
 rempel draga nu Lärjungarna fram / och af köhlig
 affect willia hämnas öfwer desse otacksamme Sama-
 riter, som nekade dem och deras Mästare härberge:
 Men Herren JESUS nåpste dem med sachtmodig And-
 da / och sade: **J** weten intet hwaras Anda j
 ären. **M**ennissiones Son är icke kommen
 til at förderfwa mennissionas Siälur / ut-
 tan til at frälfa dem.

Sij här / wälsignade Gudz Barn / huru
 de helige hafwa och sina stora feel och swagheter / at
 de understundom af oordenteligit nyt uprörde kunna
 göra och willia göra det / som dem intet anstår /
 emedan de och omsöra kött och blod / såsom andra
 menniskior / bdrandes här jämte hwar och en gå
 til sig stels / täncka på sin kallelse / och intet fara der
 utöfwer. **H**eroiske gärningar stå intet hwar
 och en an at efterföllia. Sedan berättar Evan-
 gelisten Lucas, huru Frälsermannen Christus med
 sina Lärjungar / gått sådan til en annan by / wil-
 jandes intet tvinga sig på de Samariter mera / efter
 de honom intet wille emottaga. Under wägen kom-
 mer han i taal med tre Personer. Den förste sade
 til JESUM: **J**ag wil följa tig / ehwart tugar;
 Han wille blifwa en Chrifki Lärjunge med / läfwar
 tåmmeliga rundt / inbillar sig kunna följa JESUM e-
 hwart han gingo: Men JESUS, som wäl wiste hwad
 som bodde uti hans hierta / huru han meer sökte hoos
 JESUM och med JESU tåmmeliga rikedomar och härlig-
 het.

het/ än det himmelska och det andeliga goda/ gaf honom ett sådant estertänckeligt swar: Råswarna hafwa kulor / och Foglarna under himmelen sina nästen / men menniskioens Son hafwer intet / det han kan luta sitt husrud under. Den andre sade JESUS til: Följ mig / blif och tu min Lärjunge / som dageligen uirwachtar mig / hörer på mina Predikningar / och seer hwad underwärel jag gör. Så sade han: HERRE / låt mig först gå bort och begrafwa min Fader / sedan / mente han / wille han följa JESUM. Men JESUS sade til honom: Låt the döde begrafwa sina döde / men tu gack och förkunna Gudz rike: på denne min kallelse måste tu gå nu straxt tijt jag tig hafwa will. Här må icke någon tänckia / at Christus förbiuder kärlekswärck / som barn ära skyldiga sina föräldrar at bewissa. Sådän tienst at begrafwa de döda / kan wäl göras af dem / som icke hafwa den rätta trona utan ära andeligen döde. Därföre ändoch wij böra bettåna våra Fränder / Släcte och Wänner / i alt som lofligit är / lykwäl när wår kallelse fordrar af oss något annat at göra / som ämbetet tilhörer / måste wij låta alt annat stå tillbaka. Den tredie kommer til JESUM och säger: Jag wil följa tig / men låt mig först gå och skilja mig wid dem som i mitt huus ära. Han wille först bestålla om sitt huus / och uprätta ett Testamente, hwar efter hans Anhörige skulle weta sig ställa / om så hända skulle / at han intet mer kunde

de så tala med dem. Denne war af samma art som den förste / war meer bekymrad om det timmeliga / än det himmelska. Men H Erren Jesus gaf och honom sådant swar / som han intet wäntat: **Swilken som sätter sin hand til plojen / och seer tillbaka / han är icke beqwäm til Gudz Risk.** Swar med Frålsaren Christus wil påminna alla Ordrens Tienare / huru de måste wara slitige i den kallelse / de kallade äro / och intet låta hwarcken Hustru eller Barn / eller Föräldrar eller Wänner / eller godz och ägendom hindra sig ifrån den dienst och åmbete de äro satte uti. När nu Evangelisten Lucas alt detta så noga och wäl upptecknat och til pennan fört / uti det 9:de Capitlet / si så kommer han nu i det 10:de Capitlet / sådan war Text tagen är / och berättar först huru H Erren Christus utsände andra 70 Lärjungar / och sände dem två och två fram för sig / i de Städer och rum tijt han komma wille. At Christus ett sådant antal af Lärjungar behagat sända fram för sig / det synes han welat göra derföre / at han skulle upfylla den afmålningen som här til warit i gamla Testamentet. Moses efter Gudz befallning / då han war med Folket i öknena / utwalde 70 ibland hela menigheten / som woro de äldste och förmän i folckena / de der måtte draga tungan öfwer folcket med honom / at Regementz bördan icke skulle blifwa honom för. swär. Desse 70 Lärjungar / som Christus utwalde hade / och nu sände fram för sig / de fingo och af Christo en eftertänckelig instruction, hwar efter de sig

Num. II:
16, 17.

sig rätta skulle under denna Legationen, icke mycket
 olikt den Christus gaf sina 12 Apostlar / som han först
 kallat och utsändt. Desse 70 Lärjungar gingo bort /
 gjorde som dem war betalt / kommo igen med glädje/
 berättandes för Mästaren Christo, huru och Dief-
 larna varit dem underdåniga i hans namn. Men
 huru svarar Kristus dem här på? Frögder eder
 icke der af / at Andarna ära eder underdåni-
 ge / utan frögder eder at eder namn äre kref-
 ne i himmelet. Der på i samma stundene frög-
 dade sig Jesus i Andanom / prisandes Gudz under-
 liga dommar / at hans Evangelium hade en sådan
 lyckelig framgång / at oansedt de höge / mächtige och
 sig sielwom wisse hans Evangelium förachtade / lät-
 wäl fast många af den ensaldiga hopen det anamma-
 de. Der efter wänder sig Jesus til sina Lärjungar /
 prisar dem saliga / som nu denne tiden lesde / på hwil-
 ken de fingo med sina lekamliga ögon see werldenes
 Frälsare / den så många heliga Gudz menniskior i
 gamla Testamentet önskat sig så see / och fingo doch
 icke see honom. Och som en lagklok i det samma stod
 up / och frestade Christum med en sådan fråga:
 Swad skal jag göra / at jag må få ewinner-
 ligt lif? Allså gifwer och Herren Christus ho-
 nom sin lära / stäcker honom wingarna / med hwil-
 ka han inbillade sig kunna flyga up i himmelen / däm-
 par hans högmod med en Parabel, eller som somlige
 willia hafwat / med en Historia om den mannen /
 som for ifrån Jerusalem til Jericho // och kom i rös-
 ware händer. Och när Evangelisten alt detta så nått
 och

och wäl beskriwit / sij / så kommer han omsider at
införa denna märckwürdiga Historia, om den visite,
som H Erren JESUS gjorde i Marthæ och Mariæ huus/
och hwad der wid sig tildragit.

Det begaf sig / säger Historien, då de wandra-
de. JESUS hade ett stort Svite med sig / 12 Apostlar och
70 Lärjungar / och des utan mycket folet ; Så gick
han in uti en liten stad / det hafwer varit Bethanien ;
Och en Qwinna benämd Martha undfick honom i sitt
huus. Sij ! wälsignade Gudz Barn / när JE-
sus intet får härberge i Samarien, så tager wäl Be-
thanien emot honom. Här sannas nu Davids ord :

Ps. 4: 4. H Erren förer sina heliga underligen. Men

här kunde någon fråga : Hwarföre Martha alle-
nast sägs hafwa undfätt JESUM i sitt huus ?
Här til swaras : Martha nämnes här allena / twif-
wels utan derföre / at hon varit äldre Systren / el-
ler och derföre / at hon åtagit sig måst bekymret / el-
ler kan hände / det huset Marthæ efter arfbrätt egen-
teligen tilhördt / och intet des Systers. Men at

Martha och Maria, såsom twänne Systrar här be-
rättas hållit booo tillsammans / det är mycket wackert
och berömmeligt / ett ibland de try sköna styck-

Syr. 25: 1.

ken / som Gudi och menniskiom wäl behaga/
ja / och det första sköna stycket / nämligen : När brö-
der öfwer ens äro / systrar med. Här med instämmer

Ps. 123: 1.

och David : Sij / huru godt och lustligt är
det / at bröder booo endrächteliga tillsammans /
ja / systrar med / der sammastådes lås war

2, 3.

Gud

Gud wälsignelse och lif til ewig tid. Som Martha undfick Jesum i sitt huus / så böre och wij vara omtänckte / at äfwen undfä honom i wåra huus / hwilket skeer då / när wij älske honom / troo på honom / höra gärna och gömma hans ord i godt hierta. Lyda icke så Frälsarens egna ord här om? Den mig älskar han warder hållandes min ord / och min Fader skal älska honom / och wij skole komma till honom och blifwa boendes när honom. Säll, ja / tusendsfalt säll den / som sådana gäster får i sitt huus! Desse gäster äro ganska luffige gäster / ganska liberale och tacksamme gäster / betala wäl för sig i härberget / de lämna salighet efter sig i huset / som om Zachæo och des huus berättas af Evangelisten Luca, at Kristus, när han war ingången i hans huus / hafwer sielf sagt: I dag är desso Huse salighet wedersaren. När nu Martha på sitt wijs undfär Jesum i sitt huus / hwad gör då hennes Systers Maria? Evangelisten berättar om henne / at hon satte sig wid Jesu fötter och hörde hans ord. Hon lämnade alle andra lekamliga sysslor å sides / på det hon måtte få höra Jesu hugneliga Predikan: Mycket wackert och berömmeligen. Men mån wij här skole förtiga Christi berödm? Han war nog malade, trött och mödd af den långa wägen han gått / derföre behöfde han wäl sitta / och hwila sig / när han kom in i huset; Han behöfde och äfwen wäl maat at styrckia sig med; Men / si! huru benägen och oförtruten han är til at lära och trösta dem / som af honom begära lärdom och tröst?

Job. 14: 23.

Luc. 19: 9.

Ⓒ

Maria

Maria och wäl flere andre Gudfructige och enfaldige
 menniskior längtade efter at höra hans ljufliga tun-
 ga / derföre förnöyer han deras hungroga Siälar
 först / sedan wille han at sig sielf taga något til lifs /
 lemnandes här med ett wacker Exempel och efter-
 dömmne til alla Predikanter och Lärare / huru wij
 intet tilfälle skola låta förbi gå / der wij kunna nå-
 gon Ährare råtta på wägen / eller trösta / då han
 kan wara ängslig och bedröfwad. Man plägar sitta
 ja i ett gammalt Ordspråk : Intet så likt som
Syston / och intet så olikt som Syston ;
 Det finner man här wara sant. Martha wardt måst
 bekyrrad der om / at hon skulle spijsa Christum, men
 Maria der emot / huru hon til sin Siäl kunde spijas
 af Christo. När nu Maria sitter altså stilla wid
 Christi fötter / och Martha i medertid gör sig mycket
 omak til at bereda måltijden at Mästaren Christo,
 och seer sig ingen hielp här til af Systeren hafwa at
 wänta / si! för än man wiste ord af / så löper hon
 fram för Mästaren Christo, och säger til honom:
**Mästar / stöter tu intet der om / at min
 Syster låter mig tjäna allena? Så såg henn
 ne nu / at hon hielper mig.** Här lider Martha
 något menniskligt / wijsar sitt oförstånd der utinnan /
 at hon intet tuktalar Systren / utan sielfwa Mästaren
 Christum, och honom lika som straffar derföre / at
 han tilståndet Systren hennes sitta stilla / såsom or-
 tenslöds / der hon likwäl måste löpa omkring i huset
 allena och hafwa alt beswäret på sig; Swarjämte
 Martha och något sielf wil berömma sig af sin egen
 be-

bestäffrighet / och det som wärre är / felar hon icke ringa uti sitt omdöme om Frälsaren Christo, den hon tänckte med större behag skulle upptaga den tjenst hon wöste til at fågna honom med / än det Syster hennes gjorde / der hon satt stilla / och hörde på hwad JESUS hade at läsa. Men hwad swar fick denne Martha af JESU här på? Martha, Martha, tu hafst hafwer omsorg och bekymmer om många handa / ett är nödtorftigt / Maria hafwer utforat den goda delen / hwilken henne icke skal ifråntagas. Här ogillar ingalunda Christus dygdiga Huushållerskans flit och arbetsamhet til at wäl förestå sine huus; Sådana Qwinnor berömmes Gudz Ande genom Salomon i hans Ordspåks Bok sidste Capitel. Utan Kristus låter här märckia sig intet behaga det alt för otidiga och onödiga bekymret / som Martha gjorde sig nu / när han satt och lärde andra; Hafwer och JESUS med detta swares welat tuchta Martham derföre / at hon gjorde så mycket af sin tjenst och beställsamhet / men ännu mera wissa henne / det hon i sitt sinne intet rätt dömdo om sin Syster. Ett är nödtorftigt / Herrens Afskelige / det ligger hög macht på denna try orden / derföre skal och genom Andans bistånd af högdene denne wär Predikan gå ut på desse try orden allenast / då wäl genom samma Andans tilhielp wele betrachta desse twänne Hufwudfrågor / uenl.

I. Hwad som oss skall bewefa til at höra

G 2

Gudz

Gudz Ord / hwilket HERren
 IESus här låter märckia at wa-
 ra det ena / som är nödwändig /
 och Gudz Barnas bästa deel här
 i werldene.

II. Huru wij skole höra samma Gudz
 Ord.

Detta blifwer nu wårt Eftermiddags Arbete
 på denne HErrans Sabbaths Dag.

*Votum
 Conciona-
 toris.*

SÅ låt mig nu / HERre IESu / behaga min
 smuns wälwilliga offer / och lär mig ti-
 na rättet! Och tag ju aldrig sanningenes Ord
 ifrån min mun / ty jag hoppas uppå dig /
 HERre IESu / min hielp / min tröst / och min
 förlossare! Amen !!!

Den I. Frågan och swar der uppå.

Bland annat som oss skal beweka til at höra
 Gudz Ord / så är :

I. Gudz befallning. Det står intet til wårt
 eget behag och godtycke / antingen wij wele / eller
 intet wele höra det samma: Den store Guden fordrar
 oss oss den ähran och wördnad / wij måste det höra.
 Det

Det är intet som Gud mera och oftare af oss fordrar/
än det samma. Ho som lääs / eller läsa will och kan
den helige Bibel / han skal ju finna och besinna det
samma med mig. Huru ofta anropar och upväcker
Moses efter Gudz befällning sina underhofswande med
dessa orden: Hör Israel / hör Israel? Huru
ofta göra Herrens Propheter det samma? Da- *Pf. 40: 1, 2.*
vid, ändoch i Christi person / blåser i samma basun:
Hörer til alt folck / achter här uppå i alle /
som på denne tiden leswa / både den menis-
ge man och Herrar / både rijke och fattige /
den ene med den andre. Hör mitt folck / låt *Pf. 50: 7.*
mig tala Israel / låt mig ibland tig betyga:
Jag Gud är tin Gud. Huru ofta upprepar Sa-
lomon uti sin Ordspråks Bok desse orden: Hör
min son / hör min son. Än den som är mer än
Salomon Mästaren med den lärda tungan Kristus
Jesus sielf / den Fadren af himmelen recommende-
rar oss at höra. När han hade det myckna folcket
för sig / upmuntrar han icke dem til at höra med så-
dana hierrörande ord: Den der öron hastwer til
at höra / han höre. Ja / när menniskior na in-
tet willia höra Gudz ord / så anropar Gud himmel
och jord / at och de måste hörat: Hörer i himlar /
och tu jord fatta med öronen / ty Herren
talar / så säger den stora Guden sielf genom den
Store Evangeliste Propheten Esaiam, När man

blås i basun i enom stad / så hörer folcket det
 och försträcker. När leyonet ryter ho skulle
 icke fruchta sig? HERren / HERren talar ho
 icke skulle icke prophetera / säger Propheten Amos
 ja / man kan och sättia detta der til: Ho skulle icke
 höra? O Gud gif oss allom ett hörande öra/
 och ett wakande hierta!

Amos 3: 6.
8.

Ut wij måtte höra Gudz Ord der til skal
 oss beweka /

II. Ordens osörlifneliga wärdighet.

Werlden och werldenes barn göra stort æstime af
 Guld och Silfwer / juweler och andra kosteliga Cle-
 nodier: Men hwad är alt sådant? Salomo gifwer
 det sin rätta titell; säfängelighet. Som det är tagit
 af jorden och watnet / så skal det och med desse Ele-
 menter änteligen förgås. Men Gudz ord blif-
 wer ewinnerliga / det går öfwer alt Guld och
 Silfwer. David hade Guld och Silfwer nog / men
 Gudz ord war honom så dyrare som lärare: HER-
 rans rätter / säger han / äro kosteligare än
 Guld / och mycket fint Guld. Salomo war
 riklare än Fadren / ja / riklare än alla Konungar på
 jordene / och hade alt det hans ögon önstade /
 han förtog och sitt hierta ingen glädie / som
 han sielf der om talar i sin Predikare Bok; Doch lif-
 wäl håller han Gudz ord i fast högre wärde? ja
 guldet håller han för ringa sand emot Gudz ord /
 och silfwer som träck.

Esa. 40: 8.

Ps. 19: 13.

1. Reg. 10:
23.

Ecc. 2: 10.

Sap. 7: 9.

Mar-

Martha Mariæ Syster / om hwilken rätt nu talades / hade intet lärdt / at göra så högt æstima af Gudz ord / derföre fick hon och höra de ord af Christo, som kan hända / hon intet welat höra. Men / wälsignade Gudz barn / när wij saken rätt betäncka / hwad för sáfånga och dårskap är det / at man så mycket girugas och saar efter desse jordiske rikedomar / guld / silfwer / penningar och annat sådant mera? Hwad bätar man der med? Skal man doch icke omsider lemna altsummans efter sig / när man lägges i grafwen? ja wäl förr. Seer uppå en Orarn / som löper dageligen omkring / och kommer doch icke wijsare; När åhret kommer til ånda / så är hon likwål i samma rum / som hon i begynnelsen af åhret war; Alltså är det och med de rijke / och de som rijke willia wara / de må arbeta och möda sig så mycket de någonsin kunna / likwål när de dödd hädan / så ära de ju så fattige / som de på första dagen woro / då de utur moderlifwet komme. När den rijke nedlägges säger Job / skal han intet få med sig / han skal uplåta sina ögon / och sinna intet. Derföre warnar oss troligen David med desse orden: Sköt der intet om / at en rijk war der; ty han skal i sin dödztid intet med sig taga / och hans hårlighet saar intet efter honom.

Job. 27:19.

Pf. 49: 17.

18.

At wij måtte höra Gudz Ord / der til skal beweka oss.

III. Ordzens öfwerstwinneliga sötma och

Jud. 14: 18. och liuflighet. Hvad är sötare än honung? Så dan frågan satte Simsons 30 Stallbröder på honom. Wiste intet Simson något sötare / så wet mannen efter Gudz sinne David det: Gudz ord är fast sötare:

Pf. 19: 13. **Tina råtter / säger han / Herre / äre sötare än honung och honungskafa.** Honungen må nu wara så södt / som han kan wara / så kan man lijkwäl få wännele wid honom / när man något länge och mycket af honom smakat; Men så är det intet med Gudz ord hoos en gudfruchtig menniska: Ju meer hon höder / låds och betrachtar Gudz ord / ju större begärlighet får hon til det samma. Som en hafwande Qwinna lyfter / nu efter det ena / nu efter det andra / ja ofta ja starckt / at om hon intet får det hennes lusta faller på / så bestimmer hon; Alltså hafwer det sig med en Gudz ordz älskande menniska / ju länger hon öfwar och förlustar sig uti och utaf Gudz ord / ju större lusta och kärlek får hon der til. Swarföre och den hümlestke Brudgummen liknar sin Andeliga Brnd / sin Kyrckia och Församling / och de rätta lemmarna af den samma / wid hafwande de säär / särdeles sädana / som gå med twillingar.

Cant. 4: 2. **Tina tänder äro såsom hiordar / med afslippta ull / som twagna komma utur watnet.** Ty såsom lamdigra säär / när de äro nyligen twagne / och komma kalle utur warnet / äta des håller och bita des skarpare med sina tänder; Alltså och de rätta Gudz Barn / som ära twagne och födde på nytt genom Watn och Andanom / och hafwa smakat den tilkommande werldenes krafter / ära alltid begärlige efter

efter den Andelige spåsen / som är Gudz Ord. När man gifwer barn ett stycke socker / och det hafwer smakat des sötna / så will det hafwa alt meer och mer der af. Så äre de rätte Gudz barn artade / det är dem icke nog / at de höra Gudz Ord i kyrckian / de förlusta sig och der af hemma i sine huus. Det är dem icke nog at de läsa och betrakta Gudz ord om dagen / utan de och om natten på sina sängar täncka med David på Gudz ord. Läs den som läsa kan den 119 Psalmen Davidz, så skall han finna / hwad åtrå / längtan och lust David haft til Gudz ord. In de twänne Lärjungarna / som gingo till Emaus, huru fullhogade woro de till att höra Jesum för sig predika på Påskedagen? Det war dem icke nog / att de hörde honom på wägen / der han hölt en lång predikan för dem / utan de wille och honom ännu mera höra uti härberget / de nödgade honom at gå med sig in / sägande: Blif när oss ty det lijder äth *Luc. 24:29.* astone / och dagen är framleden.

Att wij måtte höra Gudz ord / der til skal
bewela oss

IV. Ordsens Gudommeliga krafft och
wärdan / som är icke mindre underlig / än marg-
faldig. Ty Gudz ord är krafftigt (a) till att uply-
sa menniskians förstånd / hwilket af Naturen /
i de saker som troon och war salighet angå / är alde-
les förmoderat / som Apostelen Paulus betingar: *1. Cor 2:14.*
Den naturliga menniskian förnimmer intet
af det Gudz Ande tilhörer: ty det är henne
en

en galenskap / och kan icke begripat ; ty det måste andeligen dömmas. Men när wij med andacht höre / läse och betrachte Gudz ord / så få wij uplyste ögon / at wij kunne see under i HErrans lag.

Pf. 19: 11. En sådan kraft tilskrifwer Gudz ord David:

HErrans bud äre klar och uplysa ögonen.

Pf. 119: 105.

Titt ord / HErrre / är en lyhta för mina fötter och ett lius på minom wägom. Såsom en menniska i mörckret / utan lyhta eller lius intet kan wandra säkert : I mörckret wandrar man ey rätt / man stöter sig snart illa / och träder hån mång owis siät och går om wägenwilla : Allså kan en Christen utan Gudz ordz lius omögeligen wandra genom denne werldenes mörcker råtta stråtena fram til himmelen ; men när wij hafwe Gudz ordz lius för oss / så fare wij intet wilse / utan komme omsider til det råtta målet. Gudz ord haar och

Heb. 4: 12.

(b) En genomträngande kraft / det är lefwande och krafftigt / och skarpare än något tvååggat swärd / och går igenom / till des det skillier åt stål och anda / marg och been / och är en dommare öfwer tanckar och hiertans uppsät.

Act. 2: 37.

3000 själar / som blefwo omwände och låto döpa sig. Elden haar den krafften / at han kan smälta och miu-
la

Ja hårda järnet och stenen. Gudz ord fast mera.
 Hörer / HErrans älskelige / hwad Gud sielf här om
 talar genom Propheten: *Jer. 23: 29.* Är icke mitt ord lijka
 som en eld / och såsom en hammar den bärg
 sönderslår? David giswer Gudz ord samma pris
 och beröm: HErrans röst / säger han / går på
 watnen / åbrones Gud dundrar / HErren
 på stoor watn: HErrans röst går med macht /
 HErrans röst går härliga; HErrans röst
 sönderbryter Cedar / ja Cedrer i Libanon. *Pf. 29: 3, 4.*
 Bland andra stora wälgärningar / för hwilka Da-
 vid wiß Gud skal prissas och lofwas i Zion, är icke
 den ringaste / utan den största och förnämsta / at han *Pf. 50: 7.*
 låter der predika sitt heliga och saliggjörande ord:
 Han sänder / säger han / sitt taal uppå jorde-
 ne / hans ord löper snarliga. Gudz ord / såsom *Pf. 147: 15.*
 säden / hwilken faller i god jord / har (c) Enfrucht-
 bärande krafft / det HErren Gud sielf om sit ord
 betygar / genom Propheten Esaiam: *Ef. 59: 10, 11.* Lijka som
 regnet och snöen faller af himmelen / och
 kommer icke åter tijt igen / och suchtar jorde-
 na / och gör henne fruchtsamma och bärän-
 de / så at hon giswer säd til at så / och bröd
 till att äta; Alltså skall och ordet wara /
 som utaf minom mun går / det skall icke å-
 terkomma till mig såfångt / utan göra det
 mig

mig tåcles / och det skall framgång hafwa /
uti ty jag utsänder det.

Nu ändoch snid och regn intet kunna miuka och fruchtsamma göra hårda bårigen och klipporna / lijkwäl hafwa de denne sin wårckan uti dalarne och den wål tilredde jorden; Så hafwer det sig och med Gudz ord / fast det intet hoos dem / hwilkas hierta är hårdare än Demant, kan wårcka någon frucht / så har det doch sin wårckan hos de enfaldige och utwalde Gudz barn / som det med glädie annamma och båra sedan frucht i tolamod. Ja / det kan och hända / att den som i dag förachtar och förkastar Gudz ord / han kan i morgon / gifwa Gudz ord rum och wårduad. War icke Achab Gudz ordz skändelige förachtare / en långan tids bort åth & Ingen för honom war / som så aldeles såld warit till att göra ondt för HErranom / som han; Likwäl när Elias Propheten talade till honom Gudz ord / hölte en skarp Straffpredikan för honom / si! så säger Historien om honom / att han rees sönder sina kläder och drog en säck på sin kropp, fastade och gick luto: Ja / HErren sielf betygar om honom / at han bugat sig för honom. Gudz ord haar och (d)

1. Reg. 21:
29.

En wedergweckiande krafft. Det berömmet

Psal. 19: 8.

gifwer David Gudz ord: HErrans lag är utan wanck / och wedergwecker Siälarna. Hwad menar HErren och Sedlsaren Christus annat / då han så trösteligen kallar alla bedröfwade syndare till

Mat. II: 28.

sig: Kommer till mig alle / som arbeten och åren betungade / jag will wedergweckia eder
och

och i Stol en sinna roo till edra Siälur.
 Detta föll intet Propheten Jeremiae utur minnet /
 då han gjorde sin bödn till sin Gud: **H**Erre / säger han /
 tu west at wij för tin skull försmädde war-
 da / emedan håller titt ord of uppe / så wij
 det så. Och det samma titt ord är war hier-
 tans frögd och tröst. När David war i sin stör-
 sta ångslan och weemodighet / hwar sökte han tröst /
 utan uti och utaf Gudz ord? Det tillstår han sielt då
 han således säger: Jag hade mycket bekymmer
 i mitt hierta / men tin tröst / **H**Erre / gladde
 mina siäl. Hwad han menar med denna trösten /
 det upträcker han med klara orden / i en annan Psalm:
Din lag / **H**Erre / icke hade warit min
 tröst / så wore jag förgången i mitt elände.
 Gudz ord är krafftigt (e) Till att föda och up-
 behålla menniskan. Ja och än der inga lifs-
 medel kunna wara förhanden. Huru sade **J**esus till
 frästaren i öknene? Menniskan lefwer icke alle-
 nast wid bröd / utan wid hwart och ett ord
 som går utaf Gudz munn. Hwad war det /
 som uppehölt Mosen wid lifswet i 40 dagar och 40
 nätter / då han war med Gud på bärget? Det war
 intet annat än Gudz ord / som han hörde af Gudz
 egen munn. Och hwad skall man annat tänckia el-
 ler dömma / om mången fattig doch Gudfruchtig
 förskärrare / som ligger på sin sotesång / och med
 David förgåter äta sitt bröd / smakar intet det af såd

Jer. 15: 15;
16.

Ps. 94: 19.

Ps. 119: 92.

Mat. 4: 4.

Kommet är hela wefan igenom / ja wäl tängre? hwad
 är det som uppehåller lifswet / uti det samma så län-
 ge? Det är Gudz ord / som wij nu tale om / hwil-
 ket är lefwande och krafftigt / ja / ewiga lifzens ord.
 Gudz ord är krafftigt (f) till att hela och hel-
 bregda giöra. Huru blefwo Israels barn helade /

Isa. 16: 13.

som at brännande ormar berne woro i lågret? Det wij-
 sar oss den / som Wtsheteues Book sammanskrifwit;
 Swarken örter eller plåster / säger han / hela-
 de dem / utan titt ord / Herre / som alla helar.
 Den Gudfruchtige Konungen Hiskias erkänner det
 samma / då han nu war kommen till sin hålsa igen:

Esa. 38: 16.

Ther af lefwer man / säger han / han talar om
 Gudz ord / och mins Andas lif står altsam-
 mans der utinnan.

Gudz ord är krafftigt (g) til att göra men-
 niskan salig. Är icke Apostelen Paulus i den fasta
 meningen? Jo / wisseligen: Jag stämnes intet
 wid Christi Evangelium, säger han / ty det är en
 Gudz krafft / allom dem till salighet / som
 troo. Apostelen Jacob håller med det samma:

Jac. 1: 21.

Annammer ordet / säger han / med sachtmo-
 dighet / som i eder plantat är / det edra sjä-
 lar kan saliga giöra.

Att wij måtte höra Gudz ord / der till skall oss
 beweka

v. Den stora nyttan wij der af hafwe
 att

att förwänta. Swad Paulus säger om Gudachtigheten / att hon är nyttig til all ting / det samma kan man och tryggeligen och i full sanning säja om Gudz ord; Det är nyttigt till all ting. Gudz Ord är nyttigt till lärdom / till förmaning / till tuchtran och rättelse / till bättring / till tröst / och hugswalelse. Så skrifwer Apostelen Paulus til sin Lärjunga Timotheum. Att David hade så stor lust til HErrens wittnesbyrd / det är Gudz ord / det gifwer han orsak till / ty de woro hans rådgifware. Titt ord säger han i den 50 Versen i samma Psalm är mitt tröst i mitt elände / och det wederauecker mig. Vers. 162. Jag gläder mig öfwer titt ord / såsom en den ett stort byte får. Det kosteliga mann / som HErren Gud spåsade Israeltarne med i öknene / berömmes der af / att det kunde gifwa allahanda lust / och at det war hwarjom och enom efter hans smaa. Men Gudz ord fast mera må behålla det berömmet / att det kan gifwa allahanda lust / och att det är hwarjom och enom efter hans smaa. Apostelen Petrus lifknar Gudz ord wid midlet; Åstunder / säger han / förnuftenes midlet / som intet sweetweet / såsom nyfödde barn / på det att i upwären af henne. Midlet / HErrans älskelige / är ju en behagelig spås / och lätt till att koka / särdeles för små barn; Swad kan wara någonsin angendmare spås för ett andeligt daggande barn / än Gudz heliga

1. Tim. 4: 8.

2. Tim. 3: 16.

Ps. 119: 24.

Sap. 16: 20.

1. Pet. 2: 2

heliga och saliggjörande ord? Midlet bekommer wäl en sund och frisk maga / men den suka icke så / särdeles den / som af skälswesoot är beswärad; Alltså är
 2. Cor. 2:16. Gudz ord dem trognom en lifszens lucht till lifwet / men dem otrognom en dödzens lucht till döden.

Gudz Ord haar ytterst och den nyttan med sig / att det gör en Gudz wenniskia frjmodig emot döden. Det haar mången Gudfruchtig händt / och kan afwenwäl ännu hända / at man uti sidska dödzstunden kan blifwa mycket ängslig och rädd för döden / hwat
 2. Pet. 4:18. öfwer ingen undra må / hällst som Apostelen Petrus säger / att den rättfärdige warder med plag salig / det är han warder icke utan stor anfächtning behållen. Men likwäl när man alt stilla och framhårdeligen håller sig wid Gudz ord / kan man / genom den helige Andes blystånd / en sådana anfächtning öfwerwinna. Om Hilarion den Gudfruchtige och högtuplyste Eremiten skrifwer Hieronymus, huru han och på sitt yttersta är råkad i en swår anfächtning / men då hans siäl så länge qwaldes / så griper han effter en långlig kamp / detta modet / at han säger till sin siäl: Far hädan / far hädan / min siäl / hwarföre ästu så förskräckt? hafwer tu icke rimom Herr Christo uti 70 åhr i margfaldiga bedröfwelser och frestelser troligen tiänt / hans heliga Ord och Evangelium lärdt och predikat? Hwi ästu så rädder för döden? Der uppå han sedan sachtmodeligen med glädie och feid / som den Gudfruchtige Simeon, afsonnade. Hwad war nu det som gjorde honom så frjmodig i des sidska stund? Wissertligen war det Gudz ord. Här sannas det som David säger:
 Stoor

Stoor frid hafwa de / som tin lag älska /
 och de skola icke stapla. *Ps. 119: 165.*

Fast än Gudz barn
 kunna till en tid af ansäktningar warda plågade /
 så skola de dock med sitt hopp icke på Sam komma.
 Huru begynner David sin Psaltare? *Ps. 1: 1, 2, 3.*

Såll är den som icke wandrar uti de ogudachtigas råd /
 och icke träder in på syndares wäg / en hål-
 ler sitter / der de bespottare sitta / utan haf-
 wer sin lust til HErrans lag / och talar om
 hans lag / dag och natt; Han skall wara så
 som ett träå planterat wid wattubäckarne /
 hwilket bär sina frucht i sinom tid / och des
 lof försallna intet / och hwad han gör / det
 lyckas wäl.

Utiwen så siunger han uti en annan
 Psalm: *Ps. 112: 1, 2, 3.*
 Såll är den som fruchtar HErren /
 den der stoor lust hafwer till hans bud: Hans
 säd skall wäldig wara på jordene / de from-
 mas slächte skall wälsignat wara: Rikedom
 och ymnighet skall wara i hans huse / och
 hans rättfärdighet blifwer ewinnerliga.

Efter Gudz ord gifwer så stor nytta och så mycken frucht
 af sig / ty böre och wij det samma så mycket högre
 skatta och wörda / och som den dyre mannen Luth-
 erus märckeligen förklarar det andra af de Tio Bud-
 orden / hålla det heligt / höra det gärna och lära.
 Följer altså nu här uppå /

Den Andra Frågan /

Nåmligen:

Huru wij skole höra Gudz Ord?

Swar til swaras: Gudz Ord skole wij höra /

I. Wälwilleligen / utan twång / med lust och glädie / såsom mannen efter Gudz hierta David: *ps. 85: 9.* Ach / säger han / att jag höra måtte / det HERRN Gud talade / att han tillsade sino folcke och sinom heligom frid / på det de icke måge komma på någon galenskap. *ps. 27: 4.* Ett bedes jag af HERRANOM / det hade jag gärna / att jag må blifwa i HERRANS huse i alla mina lifsdagar / till att skoda den sköna Gudztiensten / och besökta hans Tempel. Wäl hade David, såsom en rik och mächtig Konung / mycket i sitt Kongeliga Huns och Slätt / som han kunde förlusta sig med; men här lämnar han allt til rygga / och i och af detta ena söker sin hiertans fågnad / att han kunde få wara i HERRANS huns / och der höra Gudz Ord. Såsom han och i en annan Psalm låter det samma förmärckta: *ps. 84: 2, 3, 5, 11.* Huru lustige äro tina boningar / HERRN Zebaoth? Min själ längtar och trångtar efter HERRANS gårdar / min kropp och själ frögda sig uti leswandes Gudi. Salige äro the som i tino huse bo / de lofwa mig til ewig tijd. To en dag i tinom gårdom / är bättre än elliest tusende; Jag will håller wachta dörena uti
 min

min Gud; huse / än länge boo uti de ogudachtigas hyddom.

Gudz Ord skole wij höra

II. Flitelligen och achtsammeligen / såsom Samuel, den store HErrans Prophete / hwilken då han än en liden Pilt war / satt under öfwerste Prästens Eli information, och HErrn om nattena kom in i sin Helgedom / der Samuel låg / och ropade på honom / swarade han; **Tala HErrre / ty tin tienare** I. SAM. 3: 10
hörer till. Så berömmes Purpurkrämestkan Lydia derföre / att hon lydde till / då Apostelen Paulus predikade wid Staden Philippos, och det gjorde hon icke håller säfångt / eller för intet / ty Lucas skrifwer om henne / att Gud; Ande öpnade hennes hierta / att hon gaf acht uppå det som Apostelen Paulus talade / och wardt der igenom omwänd til Christi troo och lära. Luc, 2: 10,
An Jesu moder Maria, när Herdarna beröhrade uth hwad dem sagt war om barnet hennes / som hon födt hade, mån hon slog sådant i wädret? Ach nej. Lucas tillägger henne detta berömmet / att hon gömde all denne orden / betrachtandes dem i sitt hierta / som wij höre på den hugneliga Zuledagen. Derföre och den mycket berömmelige Kyrckiones Lärare Hieronymus skrifwer til någre helige qwinnor / och förmanar dem / at de aldrig skulle släppa den heliga Biblen utur sina händer / för än sömnen dem så betagit / att de intet mera kunde hålla ögonen öyna / utan måste böya hufwuden neder / och lik som kyssa bladen.

Gudz Ord skole wij höra

III. Wördsammeligen. Gdr man sin **Rö-**
E 2 nung /

nung / som doch en dödlig menniska är / den wördnaden /
 att man står uppe / då han talar eller låter publicera si-
 na Placater; huru mycket större wördnad böre wij wij-
 sa Gudi / den allena odödelige Konungen / när han ge-
 nom sitt ord till oss talar. Om Eglon de Moabirers Ko-
 nung förmålar Historien, att då Ehud, som war Israels
 Domare i 80 åhr / kom till honom / affärdad ifrån Israels
 folck / och sade till honom der han satt i sin Kongeliga
 drächt: Jag hafwer Gudz ord till dig Konung / sij! då
 hafwer han straxt steger up af sin Kongeliga Thron:
 Giorde nu han / som war en Hedning och Gudz folcks
 fiende / Gudz ord en sådan wördnad / huru mycket meer
 böra wij med all ödmjukhet och wördnad höra och e-
 mortaga Gudz ord? påminnandes oss det Gud låt säga
 I. Sam. 2: til Eli genom Samuel: Den mig åhrar / honom
 30. will och jag åhra / men den mig förachtar /
 han skall komma på skam.

Gudz Ord skole wij höra

IV. Warsammeligen och försichteligen.

I. Joh. 4: 1. Wij måste efter Apostelens förmaning pröfwa andar-
 na / om de äro af Gudi. Här insinoga och framtee sig
 offta falska Propheter / som komma i särakläder / men
 Mat. 7: 15. inwärtas äro the glupande ulfwar / för hwilka oss Chri-
 stus troligen warnar / att wij skole wachta oss. Och det
 Christus sade til sina Lärjungar / det samma går och oss
 Mat. 10: 16. an: Warer försichtige såsom ormar / men en-
 faldige såsom dustwor. De uti staden Berrhea äro i
 detta måhl icke liffet till att berömma / att när Paulus
 kom in till dem / och begynte prädika om Christo, så haf-
 wa de dag efter annan / kastat up Biblen (det gamla
 Testa-

Testamentet) och noga ransakat och eftersökt om det sig så hade / som nu predikas. *Act. 17: 11.*

Gudz Ord skole wij höra

V. Tålsammeligen och outhörligert. När den mildtalige Joel intet kan uträtta i Församlingen / så måste den alfwarsamme Amos fram / och dundra med sine skarpa hoteller och lagpredikningar. Så måste åhörarenar / som detta angår / intet med det hårdnade Judafolcket / wara honom gramse / som detti nppenbara straffar / eller hafwa en styggelse wid den / som hälsofamt lærer. De måste achta sig / at de icke gifwa Gud orsak till att klaga öfwer sig / som han gjorde öfwer samma Judafolcket i Propheetens Hoseæ tyd: *Amos 5: 10.* Mitt folck wil ostraffat warda / och / det som än warre är / taga sig före at straffa Prästerna. Men / så will det intet wara / så willig en heller de rätte Gudz barn hafwar. De ära lifka den goda jorden / som tager så wäl emot de skarpe och kalle hageiskurar / som det sachte fallande och fruchtsamma regnet. David war en Konung / liftwäl tog han intet illa up / det hans Hof Predikant Nathan stälte honom under ögonen hans fördubblade synd: Han torde wäl mana sin Bichtfader emot sig och säya: Den rättfärdige slå mig wänliga och straffa mig / det skall göra mig så godt / som balsam på mitt hufwud. *2. Sam. 12.* Gud tolerar oss när han måste ofta och länge nog roya på oss / hwartöre må och icke wij tola honom / när han genom sitt ord tuchtar och straffar oss? *Ps. 141: 5.* Hållt som en sådan helig tuchtan och aga wedergäller om *Heb. 12: 11.*

Prov. 3: 11,
12.

sider en fridsam rättfärdighetenes frucht/ dem som der uti öswade äro. Dersöre och Gudz Ande genom Salomo gifwer ett sådant hållsamt råd: **Min Son förkasta icke Herrans tuchtan/ och war icke otolig/ tå han straffar; ty hwilken Herren älskar/ honom straffar han/ och hafwer ett behag til honom/ såsom en Fader till Sonen.** Jag sade rätt nu/ att wij böde höra Gudz ord/ icke allenast tolsamligen/ utan och ouphörligen. Det är icke nog beghinna wäl/ man måste och framhärda i det goda in till ändan. Hwad gagnade det Herodes, att han i förstone hörde Johannem Baptistam med särdeles begär och nöye/ och sedan intet? Evangelisten Marcus betygar om Herode, så arger han elliest war/ att han fruchtade Johannem, och achtade på honom/ och lydde honom i mång stycke/ och hörde honom gärna. Men när han någon tijd der effter straffade Konungen för sin blodskams synd/ så kunde han intet lijda honom. Hwad gagnade det Judas, som war en Christi Apostel/ en af de 12/ att han i förstone icke mindre än de andre Apostlarna hörde Christi ord och hugneliga Evangelium, och intet blef beständigt wid det goda sinnet? Christus JESus sielf genom Davidz munn och panna/ kan intet förtijga Judæ beröm för det stycket/ gifwer och honom **Stöne Ahre-Titlar: Tu äst min stalbroder/ min Klaffare och min kände wån: Wij som wänliga omgingos med hwar andra/ wij wandrade i Gudz huus tillhopa. Wackert och wäl beghynt/ men fast wackrare/ ja och saligare/ om denne Judas härutinnan framhärdat in till ändan; Men effter han det intet gjorde/ så tog**
och

Ps. 55: 14,
15.

och han en ända med förskräckelse. Här med slutar jag i Herrens namn / och suckar med David, sucke och hwar och en Christen stå med mig: Herre lär mig tina rätters väg / att jag må bewara dem in till ändan!

Ps. 119: 33.

Detta hafwer och varit denne saliga Fru Probstinnans dageliga och högsta önskan / att hon måtte höra / lära och betrakta Gudz ord. Ty sedan hon alt ifrå sielfwa modernidelen / medelt en Christ. och berömmelig upptuktelse / först smakat sötman af Gudz ord / och derjämte lärde hwad krafft och wärdekan / hwad frucht och nytta samma Gudz ord hafwer / så hafwer hon alt meer och meer / hela sin lifstijd igenom / med största begärlighet / lust och glädie / icke allenast hört af androm för sig prädikas / och föreläsas Gudz ord / utan och sielf / churu slyflosatt hon kunnat varit / särdeles sedan hon blifwit en Hushållerska / den der ett stort Hushåld altid haft att förestå / offta brutit af sin tijd / tagit nu den helige Biblen / nu Psaltaren / nu Böneboken i handen / och sig af Gudz ord förlustat / och alt så varit en rätt Maria. Det ordet hon antingen hört eller sielf läst / har hon och med Maria gifwit acht uppå / gidmt det samma i sitt hierta / nu det ena / nu det andra wackra Skriftenes Språk / hwar med hon och / när någon bedröfwelse henne påkommit / kunnat sig trösta / och besonnerligen då hon med yttersta fienden / döden / kämpa skulle / som denne förnämnda Gudz Församling / af hennes mycket wäl sammansattade Personalier rätt nu skall
få

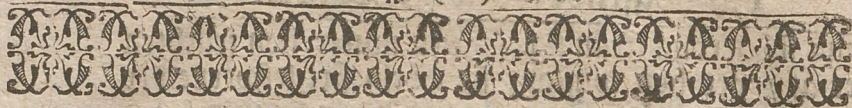
så höra. Hon har och med ödmjuk wördnad hört
 Gud; ord / anammat det / icke som menniskiors
 ord / utan såsom det sannerligen är / Gud; ord.
 Och efter hon med en så helig åtrå / flit och an-
 dacht alltid hört och betrachtat Gud; ord / så har
 och Gud hennes Sial förwarat / för all willkarel-
 se / för wanetro och förtwiflan / att intet ondt
 kunnat henne omsörta / ehuru stort det doch kun-
 nat wara. Hon har med Paulo under hwarjehanda
 bedröfwelse och fiestelse kunnat frimodeligen säga:
 Jag weet på hwem jag tror / och är wis
 der uppå / att han förmår förwara mitt
 ombetrodda god; in till den dagen / jag me-
 nar med Apostelen / den stora och härliga Jesu Chri-
 sti tillkommelses dag. Har denne salige Fru Prob-
 stinnan af mennisklig swaghet kunnat synda sin Gud
 emot / som ingen menniskia på jordene är /
 den icke syndar / så har hon och låtit Gud; ord
 tuchtat sig / intet knorrat emot Gud eller Andans
 Straff Embete / utan emot sina synder / gärna er-
 kändt sin feel och swaghet / rättat och bättrat sig /
 och sedan efter den gamle Tobia; förmaning till sin
 Son / gärna hafst Gud för ögon och i hiertat
 alltid / och tagit sig noga til wahra / att hon
 icke samtyckt till någon synd. Tri sådant Chri-
 steligit upsåt / uti sådan berömmelig wandel / har
 nu denne war sal Christendoms Syster tillbracht all
 sin tid; Som hon wäl begynt / så haer hon och wäl
 och saligen fullbordat sitt Christendoms lopp. Hon
 hafwer hållit det hon sätt hafwer / och låtet ingen
 taga

taga sin Krona ifrån sig. Nu niuter hon fruchten
der af / att hon winlagt sig i hela sitt lefwerne der
om / att hon måtte förswara sitt wackra namn / och
wara en rätt Maria. Hennes Siäl är nu uti de lef-
wandes lande / uti de lefwandes knippo / niuter nu
hoos Gud sin Skapare / Återlöfware och Tröstare en
outsäyelig himmelsk frögd och glädie ; Kroppen som
genom åtskillige Barnsbörder / trågit arbete och nå-
got långsam siukdom warit utmattad / tager nu
sin hwijsla i jordene / ja / sin hwijsla med tillbörlig be-
der och åhra. Nu är hon ibland deras taal / som
Anden prissar saliga: Salige äro de döde / de som i
Herranom dödd här effter / ja / Anden säger / at de
skola hwijsla sig ifrån sitt arbete / ty deras
gärningar föllia dem effter.

Apoc. 14: 13

* * * * *

Söfwe alt derföre / Hon nu i frid
och roo / men wij som här i werl-
den boo / skole alltid redo wara / wij
måste och hadanfara. Christus Gudz
Son som är wår tröst / den som oss haf-
wer återlöst / han styrcke oss för sin
mildhet / honom ske prijs i
etwighet !

PERSONALIA.

S Et gudfruckigt och Ehrebart lefwerne/ lämnar effier sig ett odödedeligit beröm/ hwilket man billigt och Skuldigt betraktar wed de i Herranom aflednas Jordefärder/ följte af den i wåre Christelige Församlingar almännane plågsed/ dem Saligom affomnadom til racknäm Ahretienst/ dem bedröfwadom til förmodelig tröst/ sampt och allom till stadigwarande ihogkommelse/ och betraktande af wår dödelighet/ jämwäl en dag och stundelig förening med wår GUD/ genom ett Ehrebart och dygdigt lefwerne. Hwillet om denna wår Christendoms Syster/ fordom den Hög Ehreborne och Dygd Edla Fru Probstinnan/ nu mehra hoos GUD Ewinnerligt Salig **MARIA UNNERA**, man så mycket mindre hafwer kunnat underlata behörigen at ihogkomma/ som hon i lifstijden af GUD särdeles begåfwad wartit med härlige dygder/ hwilka hon i sitt Gudfrucktiga och Ehrebara förda lefwerne/ och Saliga afgang ifrån denna werlden berömligen har latit lysa; Lämmandes henne i så mätta det Beröm och Ahreminne/ som hennes wälbekante dygdelefwerne förtiänt. Åhr 1646 d: 16 Maj är Sal. Fru Probstinnan född hjit til Werlden i Werio Stad/ af Förnämne Präste-Förälbrar; Fadren war den Wäl Ehrewürdige och Höglärde Herren/ Herr Mag. GISLO UNNERUS, Wälmeriterat S. Stæ Thol. Lector prim. i Kongl. Gymnasio Wex. och Pœnitentiarius Publicus. Modren war den Hög Ehreborna/ Gudfrucktiga och Högt Dygderijka Matronan **HELENA ERICKS DOTTER**. Desse hennes k. Förälbrar/ hafwa strapt effier den naturlige Födelsen/ af Christelig nijt och

trohiertelig ähoga / om denna sin wälskapade dotters andeliga som timmeliga wälsferd / befordat henne till then nya och andeliga Gödelsen / som genom thet Högwärdiga Döpelsens Sacramente fter / förmedelst hwilket thenna wär Christendoms Syster / är blefwen Jesu Christi Wän och Ledamor / i lijffens bock inskrefwen / och delactig af de nådegäswor / som wär k. Herre och Frälsare Jesus sin dyrt köpta Försambling förwärfwat hafwer. När nu des k. Föräldrar med glädie sågo sin k. Dotter tilwäpa så til krafter som förstånd / jämwäl förnummo hennes goda naturlige bögelse och särdeles af Gudi meddelte dygdeart / gjorde de sin största flijt henne i Gudsfruchtan och berömlige öfningar at uptructa / i betractande / at ingen södes fulkomlig til dygden / utthan der til fordras en Christelig och trogen uptructelse / hwarigenom hon / eij annorlunda än ett liusligit blomster / och en skön roos om Somwaren / tilwäpte och tiltog / sträfswandes effter den fulkomlighet af ett Lofwärdigt dygdeleswerne / och andre hennes Gränd anständige wetenskap / som lände icke allenast hennes Förnähme k. Föräldrar til stor hugnad och förnöijelse / utthan och gjorde om sig den säkra förhoppning / at hon framdeles skulle blifwa deras älverdoms tröst. Men i sonnerheet hafwa hennes Sahl. k. Föräldrar hållit henne med flijt til at läsa den helige Bibel, den hon för sin Sal. k. Fader 3 gånger igenomläst / och sedermehra hela sin lijffstid / wed lediga stunder / med stor andacht och hiertans förnöijelse / deruti läst / och som hon af Gud war degäswad med godt minne och förstånd / hade hon genom den helige andes medwärdan och uplysning ernät en grundelig underrättelse i den heliga Skrifte / och uti sina Tros Articular, der af hon ey allenast sig sielf / i hwarjehanda förefallande Notgång och Sorg / utthan jämwäl och många andra i deras bekymmersamma tilstånd märckeligen kunnat trösta.

Åhr 1662 / då Sal. Fru Probstinnan til sine mogne åre
 kommen war / fattade til henne en lofflig Act:en Paps kärlek /
 Wållåhremwärdige Herr Probst / Döglärde Hr. Magister
 ANDREAS DRYANDER, nu hoos GUD Ewinnerligen
 Salig / då warande berömmelige och Walsamme Ryrkioherde i
 Bisköhernd och Eraberyds Församlingar / med hwilken hon
 effier Gudz Gudommelige Försyn / samt Höbaråbrade k. Föråb-
 drarnas goda Samtycke / inträdde i det heliga Actenskapz Strån-
 det den 2 Octobr. och med honom i Gudzfructan / i alsomstör-
 sta kärlek och lustigbeet sammanlesde i 17 åhr / under hwilken
 hugnelige Actenskapz tid GUD wålsignade them med 7 barn /
 en Son och Sex Döttrar / hwilka hon i Gudfructan / Tucht
 och HErrans förmaning upfostrat / sielf lärde them alla läsa k
 book / och med särdeles tiffwer och nist af barndomen lärde sine
 k. Döttrar / alt hwad nödigt war til at förstå och göra / uti ett
 förnämt hus / i hwilka berömlige öfningar de märckeligen tilto-
 go / och så mycket mehr / som dhe alla af GUD den aldråhögste
 begåfwade woro med särdeles qwickhet och gods förstånd / at fat-
 ta hwad them förestältes af så härlige slögder. Af hwilka twån-
 ne döttrar i sin barndom / och twånne i sine bästa florerande
 ungdoms åhr och heders Strånd / effter Guds nådiga kallelse /
 genom en Salig död äro gångne föruth in uti det Ewiga lif-
 wet och himmelska härligheten / ärhniutandes der sine k. Föråb-
 drars himmelska omgånge Ewinnerligen. Men twånne Döt-
 trar uti Förnämt heders Strånd ännu lefwa / och närwarande
 sin Sahl. k. Moders mycket lustiga och kärliga / Gudi och Men-
 niskiom behageliga omgånge högeligen sakna och af hiertat be-
 klaga. Sonen ANDREAS DRYANDER, hwilken sedan
 hans k. Föråldrars all möda och kostnad hafft ospard til hans up-
 fostrande i Tucht och HErrans förmaning / och wijsare förkof-
 ring i Wolliga konstler / så hemma som i Wexjö Schola och
 Gy-

Gymnasio, blef sånd till Kongl. Universitetet i Åbo Åhr 1692/
 med förhopning / der wijdare winna önskelig perfection i sina
 wäl anlagde Studier; Men som Guds wägar och tanckar wo-
 ro fast annorlunda / behagade den aldrödgste Guden honom
 samma åhr i Åbo Stad / den 21 Sept. effter en swår uthstånden
 sjukdom til sig / genom en Sal. död / i den himmelska Acade-
 mien uptaga och försättta. Swilket oförmodetliga dödsfall gick
 Sal. Fru Probstinnan så till hiertat / at hon med beswår kunde
 den Sorgen öfwerwinna. I förre Skänste ofredzrisden lef-
 de Sal. Fru Probstinnan med sitt förnähma hus / i Sorg /
 floor sabra och fahrlicheet / så för Tiendens annalckande / som
 elliest elacka Wenskiors wäldsamheet och ströfwande / samt hos-
 tande med Eid och brand / och andre store beswår; Men i sp-
 nerbeer åhr 1679 den 4 Octobr. räctes Guds den aldrödgste
 ännu gifwa henne tillijka med sine 4. Barn / den bittra Sorges
 kalcken i handen / at hon genom den timmeliga döden bortmiste /
 effter en långlig uthstånden Sjukdom / sin förnähme 4. Man /
 sitt huswud och förswar / och dhe räcke och ljuflige barnen / sin äls-
 kelige 4. Fader / Wälmeriterade Herr Prosten öfwer Sun-
 nerbohårad / sampt berömlige Rectorherden uti Siöthery och
 Traberhys församlingar / Wäl Ehrewürdige och Höglärde Her-
 ren / Dr. Magister ANDREAS ANDREÆ DRYANDER,
 sig och sine 4. Barn til stor hiertans sorg och bedröfwelse / och
 måste sålunda / af Herrans hand / annamma den bittra kalcken /
 åra tårars bröd / och måtta sig af ett sult mått med tårar / hwil-
 ka sorg och bedröfwelse då så mycket större war / som årskild-
 naden emellan twänne så förtrogne och sig emellan förknippade
 hiertan är ganska swår / och afsaknaden af ett så ljufligit om-
 giånge och kärlig sammanlesnad omätelig / i spennerbeer / när hon
 der till med såg sine ommyndige och små barn gå Faderlösa / sucka
 och gröda / at dhe bortmiste sin älskelige Fader: Men som Sal.

Fru Probstinnan af barndomen älskar och flitigt öfwar / den ädlaste dygden Gudfructan / hafwer hon också i lika måtto / med Tolamod uptragit / denna GUDs Faderliga disposition; Jämwäl i detta sitt bedröfweliga ånktostånd / af hiertat älskade sin Gud / satte all sin lilt och förtrostan på honom / som en rätt änkla bör / med innerlige böner och hierte Sukningar både natt och dag. GUD som är barmhertighetenes Fader / och all hugswalelles GUD / som seer til then ålända / med sina barmhertighets ögon / och wedergwecker the bedröfwades anda / bewijste sin Gudommelige Nåd / hielp och tröst / emot Sal. Fru Probstinnan och hennes k. Barn / Åhr 1680 / förmedelst sin Gudommelige försyn sånde / jämwäl genom Hög- och Åhrewördige Herrar Förmännerna i West förordnade / uppå Församlingens kallelse til detta förnämna Pastoratet, i stor Sorg närwarande WälÅhrewördige Herr Probsten öfwer Sunnersbohårad / berömlige Kyrckioherden / Hög lärde Hr. Magister ANDREAS INGERMAN, til at conservera Sterbhuser; hwilket Gudelige förehaswande / wann sin önskelige sulbordan d: 29 Augusti, genom ett Christlofligit Äktaförbund / som Hr. Probsten och Fru Probstinnan i den helga Trefaldighets Namn med hwar andra ingingo / hwarigenom det bedröfweliga Sorge Ståndet blef i glädie förwandlat / då GUD wälsignade Sal. Fru Probstinnan / med så förnäm Man och trofast wän igen / som henne med största heder och hiertelig kärlek sågnade in till hennes dödsstund / och de älskelige Barn / en så kär / from och huld Fader igen / som troligen wärdat sig om theas wälgång / så i andelig som lekamlig måtto / och haft all omkostnad öspard / till theas heder / upkomst och befrämjande till förnämne Åhrestånd; Hafwa sålunda Herr Probsten och Fru Probstinnan lefwat tillsammans / i detta heliga Äktenkaps Ståndet / i en sann Gudzfructan / trofast kärlek / och linstigste omgiänge / nithi 31 åhr /
en

en Månad och 5 Dagar / in till den förste dagen i nästföljande
 Octobris månad. Ach! nu är den stora hiertans glädie för-
 wandlad uti idel sorg och bedröfwelse. Nu månde Herr
 Probsten af högtbedröfwat hierta sucka / qwidja och klaga:
 Then alsmächtige hafwer swärliga bedröfwat
 mig. Mine tårar äro min spijs dag och natt.
 Jag hafwer mist min glädie / min ögnalust / min Crona / min
 Husåbra / mitt halfwa hierta / min trofaste Wån! Mitt an-
 sichte är mörckt wordet för sorg skull / Ach sorg! och wee! I
 detta bedröfweliga tilståndet meddelar den helige Ande en kraft-
 tig tröst / at sal. Fru Probstinnans Siäl är nu kommen till
 Zion med glädie; der glädie är tillfyllest och ett lustigt wäsen-
 de på HErrans högra hand ewinnerliga. Uthi ofwanbemat-
 te hugnelige Aftenkapstijden aflade Fru Probstinnan med
 sin k. Man 3 Söner / ANDREAS, JOSUA och SAMUEL, af
 hwilka de äldre bägge lefwa / uti förenahme Hedersstånd / och
 här närwarande / sin aldrafäreste Moders iusligste och käreste
 omgånge högeligen sakna / samt des dödeliga fränsälle med id-
 kessamma tårar beklaga; Den yngste Sonen i sin bäst flore-
 rande ungdom / är i HErranom affomnad / ärniuter sin k.
 Moders himmelska omgånge. Man bör en heller förtisga den
 olycka / motgång och bedröfwelse sal. Fru Probstinnan träffat
 Åhr 1668 / den 28 jan. af den olyckeliga wådebrand sig då yppa-
 de genom Drängarnas oachtsamhet om ottan / hwilken gansta
 ymkeligen i affa lade de sköne nye med öfwerbyggningar up-
 bygde husen i Mangården / och många Husgeråd; Saker / så
 och hela Fågården / med en stor deel af Bocköpen / Höd och
 Säd; Hwar öfwer sal. Herr Probsten Mag. DRYANDER
 och Fru Probstinnan / som med stor omkostnad Prästegår-
 den / hwilken ned:uten war wed deras tillräde til Pastoratet,
 upbygdt / bleswo mycket bekyrrade / och måste åter å nyo, den
 same

samma upbygga. Åhr 1687/ hemföke GUD den Aldebrögste
 sal. Fru Probstinnan med en hezig Feber, der af hon meren-
 dels låg til Sång i 22 wefors tijd / hwar igenom hennes
 krafter så förswagades / at sögo hopp war om lifwet / dock
 genom Gudz nåd / och många fromme menniskiors förböner /
 kom åter til hälsan / at tiena sin GUD / och många menniskor
 til godo / hwar till hon war altijd oförtruten. Åhr 1694/
 fick hon en swår Huswudwärd / som måst continuerade in
 till 1703/ då hon af Barnamodren hade första känslan / som
 sedermera förökades åhr från åhr / och warade nästan in til döds-
 stunden. Sörtijgandes de store sorger hon haft / af sin förrige
 sal. k. Mans långlige Sjukdom / och änteligen der på fölgde
 död. Sämwal och at hon bortmist sine wackre och k. Barn
 der ena effter det andra / sedan hon med sin k. Man / mycket
 kostat på dem / och de kommit til godt wälstånd / och hon för-
 modat sig af dem glädie.

Angående sal. Fru Probstinnans Christeliga wandring
 och lefwerne i werlden / är den berömlig af hårlige dygder ;
 Såsom hon war den helige Andes Tempel och boning / så
 hafwer hon och i all sin tijd / öfwer all ting fruckrat och älskat
 sin Gud / af alt sitt hierta / och af en wälwiljog Siäl / fljete-
 ligen besökt HErrans hus / med Maria uthwaldt den bästa de-
 len / genom Gudz Ordz fljteliga hörande / och betraktande i
 sitt hierta ; Det war hennes största glädie / at hon hölt sig til
 sin GUD / och satte sitt hopp på HErran. Hafwer och med
 Gud lig andacht offta begärt HErrans N. Mattward / til sin
 Siäls ewiga wälfärd och salighet. Hela sin lifstijd tilbrackt
 i en sann Gudzfruckran. Skickat sitt hierta och ödmukt sig
 för sin Gud. Wackrat sig fljigtigt för synder och säkerhet / och
 alt det Gudi misshageligt varit ; Hatat högfärd / högmod /
 lögn / falskhet och list / och der emot älskat ödmukhet / san-
 ning /

ning/uprickthet/ och altijd lefwat i en sann bättring. Toeligen
 uptagit det kors Gud fickat henne tilhanda. Bewijsat denua Tro-
 het/kärlek och alt godt. Fruktat Gud/åhrat Konungen/ och hållit
 det helige Prediko Embetet i åhra. Warit slitig och andåctig i sine
 Gudelige böner in för sin Gud/ både dag och natt: Att man skyl-
 digst lämnar henne på des Graff/ detta wålsförtiånta beröm/ och
 almant betygat/ at hon med Christelige dygder wål beprydd/
 stått sitt lefwarne effter Gudz wilja och bod/ emot Gud gudeligen/
 emot sin nåsta råttådeligen/ emot sig sielf tuckteligen. Som-
 gånge emot höga och låga/ wänner och fränder/ warit ödmjuk
 from/ wånlig och upricktig/ fågnandes alla wål med sitt liusliga
 taal/ i synnerhet hierteligen hugnadt och tröstat the bedröfwade.
 Hon uplåt sin mun med wijsbet/ och på hennes tungo war råckelig
 låra; Emot sine k. Wån wijsat en ofrymtd kärlek/ hållit them i
 åhra och liusligen med them sammanlefwat. Emot sine k. Barn
 warit en from och dygdig Moder/ sielf lårdt them alla låsa i Bok/
 och reen Swånka/ hållit till sine k. Söner Præceptorer hemma
 i gården/ måst studiosos, och haft all omkostnad ospard til theas
 upkomst. I sitt Hus warit slitig och arbetsam; Hon utstråckte
 sina hånder till the fattiga/ och råckte sina hand till then torstiga/
 och låt ingen hielp eller tröstlös ifrån sig gå. In summa: hon
 war en trogen och ödmjuk Sara. Dågelig och kärlig Rachel. Snåll
 och försigtig Abigail. Flijrig och Husactig Hanna. Bestålsam
 Martha. Och en Gudfruchtig Maria; Att Judiths beröm kan
 henne gifwas/ att hon war denne Församlingens Crona/ sitt
 Hus glådie och Folkens åhra. Judith. 15. 10. Sidst anbelangan-
 de sal. Fru Probstinnans sukdöm och saliga afsped ifrån denna
 bedröfweliga werlden/ så har hon icke warit synnerligen freist/ sedan
 hon miste sitt wackra och k. Barn i Lunga åhr 1706/ och der till
 med i förledit åhr/ fick den stora hiertans sorg af sin yngste och kår-
 restte Sons/ sal. SAMUELS död/ om hwilken hon hade så godt hopp/
 at

att han skulle blifwa hennes ålderdoms tröst / medan han war aldeles efter hennes sinne / till all Dygd och åhra inclinerad, förswar sig godt beröm / för sine wackra studier, att han då kunnat antaga publique function; der till med öfwar sig i årstellige främmande språk / så och andre wackra Exercitier; Och förden skull gick denna sorgen så mycket mera henne till hjertat / hwar igenom krafft ena begynte förswagas / maatlusten förgå / och hon sålunda dageligen afraga och försalna in till den 28 juli sidsledne / då sjukdomen henne så hårdt ansatte / att hon nödgades gå til säng / han hade sin begynnelse med heta och starkt swertande / som under tiden omwäplades med frossa / och continuerade öfwer 3 wekors tid / och ehuru wäl man sökte råd här emot / och tiänlige Medicamenter ifrån Apoteket, war dock alt förgåfwes. Den 4. Aug. begick hon HErrans helige Natward med stor devotion. Om sinder fölgde på sjukdomen stor swaghet och mackelöshet / dock uthan stor ansäckning / wärck eller sweda / så att hon låg lijka som uthi en dwala / dock hade altijd godt förstånd och minne; Och när hon så låg uthi sin dwala / såg man med förundran och glädie / den helige Andes wärckan uthi hennes hierta / i det hon under tiden / uthar de andre lemmars rörelse / uplyffte nu den ena handen emot himmelen / nu bägge / åter fattade dem hårdt tillsammans öfwer sitt bröst / lijka som uthi en brinnande bön och stark devotion. I sin wäl mackz tid laas hon gärna i Andelige och Gudelige Böcker / och i bland them D. Müllers Sparrimmar / och den sidsta hans betraktelse. Jesum jag ey släppa will / war hennes Symbolum, och i sjukdomen detta Språket offta repeterade: Så och tröstade sig af desse härlige Skriffrenes Språk. Job. 19: 25. Jag weet att min förlossare lefwer. Rom. 8: 35. Ho kan skilja oss i från Gudz kärlek? Föruthan äthskillige Konung Davidz Psalmer / i sonnerhet Boot. Psalmerna: Den Siätte; Ach HErrre straffa mig icke i tin wrede; HErrre hela mig /

mig/ ty jag är swag/ hielp mig för tina mildhet skull:
 Pf. 51. Gud war mig nådelig efter tina godhet/ och
 afplana min synd efter tin stora barmhertighet.
 Skapa o Gud i mig ett reent hierta etc. Så och Kore
 tio Psalmer. När wij i högsta nöden stå ic. O Jesu
 Christ sann Gud och man etc. Och Psalme Berter. Så
 beder jag dig fader min/ som mig i all nöd stärcker etc.
 item, Dödsens skarpa pillar o Herre lindra wäl etc.
 Och många wackra Böner/ som hon med friskt minne och godt för
 stånd offer laas/ och des emellan lär läsa för sig Gudelige Betrack
 telser; Och när swagheren war håfftigast/ sade hon af hiertans an
 dockt: Gud war mig nådelig! Gud hielp mig! Min
 Jesus kom snart. Min Jesus hwij dröyer tu så?
 Den 26 Sept. när Sal. Fru Probstinnan förmarckte kraffterna
 aldeles wilja aftaga/ och sin af Gud förelagde Dödsstund nalckas/
 och till att göra sig så mycket säkrare/ om sin Siäls ewiga wälferd/
 med Gudelig andack och hiertans begär/ i en stadig tro och sann
 botserdighet/ anammade hon Herrens helige Nattward/ försä
 krandes sig aldeles om Gudz nåde/ Jesu Christi rättserdighet och
 ett ewigt lijf/ samt den fullkomliga herlighet/ som them rättserdiga
 i Gudz Rike omsatta skall. Lät alt framgent trösta sig af Gudz
 heliga och saliggjörande ord/ och när hon ey förnåtte mer så högt
 tala/ uplyffte hon dock sina händer åth himmelen/ wijsandes der
 med sin hiertans åtrå at skiljas hådan/ och wara när Herrenom
 Christo Jesu; wäl wetandes at Herren Christus war hennes
 lijf/ och döden en stor winning. Låg sedan i slijt Christelig och Gu
 delig beredelse in til Söndags aff onen kl. 6. den 1. Octobr. då hon
 i en rätt troos/ stadiggt hopp och Christeligit tolomod/ stilla sakt
 modeligen och saligen i Herrenom affsomnade/ sedan hon/ i denna

mödo samma werlden / i så förnämt Ahrestånd / Christeligen och
berömmeligen lefwat hade i 65 åhr / 4 månader 27 dagar / och warit
hår i Siöthery uti samsälte 49 åhr. Sälunda äre nu hennes
ögon tagne ifrån råvar / hennes stål ifrån döden / hennes fötter ifrån
fall / hon wandrar nu för HErranom uti the lefwandes lande.

GUD och wårs HErras JESU Christi Fader / som sal. Fru
Probstinnans Siäl / genom en sådan salig hådansfärd / i den him-
melska ewiga glädien och hårligheten nådeligen försatt hafwer / för-
länar och wisseligen kroppen en rolig hwijla / samt med alla trogna /
på den stora HErrans uppenbarelse dag / en frögdefull upståndelse.
Han wårdigas och för JESU Christi Full / trösta och hugswala alla
ihem / som öfwer detta dödsfallet hierteligen bedröfwade äro ! Den
samme nådefulle Guden uplyse och regere oss alla med sin helige And-
des nåde / at och wij hår i werlden måge Christeligen lefwa / toli-
gen lijda / och saligen dö / och komma til det himmelska omgånget /
der med sal. Fru Probstinnan / och alle Gudz Nelgon / frögdas
och glädias tilsamman / altijd och ewinnerliga /

A M E N.

Tacksäijelse.

SÅ stor åhra / så stor bewågenhet och tjenst
denne wår sal. Christendoms Syster nu wid
Hennes Jordsättning af denne mycket för-
nåhma och hederwårda Församlingen erwiist är ;
så ödmuikt / så tjenst- och wänlig Tacksäijelse hem-
bårs hwarjom och enom respective af Wålahrewör-
dige Herr Probsten denne sal. Aflednas högtbedröf-
wade Man och samtl. Anhörige / de der och belofwa
fla / wid hwarjehanda tilfällen med all willig tjenst /
slif hynnest och godhet att bemöta och astiena.

Stort

Worte Rym

Fattade /

Da

Then Högåhreborna och Dygdådla

Frö Fru Brostinnan **MARIA**
UNNERA,

Till sitt hujlorum / effter en dygdzjrad wandel /
beledsagades i en Högförnäm Församling; närward
utthi Gidthery Kyrckia d. 19 Nov: 1711.

af
S. P.

DEt alle Adams barn ha höghet och stor åhra
Hiertat mycket lär / kan ey obilligt lära /
Det Menn'skian ick är allenast stofft och jord /
Som endast älska skall de ting af jorden giord:
Men skall sig råtta up med tanckar / hog och sinne
Till det som Himmelskt är / och hafwa städz i minne
Hon äger en dyr Siäl / then Gud tå henne gaf /
Når hon i Moders qwet låg / lijka som i graf;
Från Himmelen then är / och bdr till H Erren långta
Som Himla höghet gier them / som ther effter trångta.
Then haar tå höghet nog / som blifwer H Erren lijf /
Och af hans stora Nåd i Ewigheten rijk.

G 3

I graf.

I grafwen lagder är en ädel/ dygdig qwinna/
 Then uthi många åhr i Gidren war Probstinna:
 MARIA menar jag/ som en UNNERA war
 Med dygder all beprydd. En fins hos en och hwar
 Hwad som hon hyske här/ then tid hon monde lefwa;
 Sitt eget skötte hon/ och wille aldrig wetswa
 Sig in annors sak: Men war i Huset snäll/
 Gudfruchtig/ flitig/ kysk/ och skälte all ting wäl.
 Som dygd bör dygdelön/ ty fick hon och så röng
 At dygden fick sin lön af stycken härlig/ sköna.
 En war det ringa lön: Hon mond med Nöje få
 Haa hög' och Lärde Män/ ja Probstar bägge två
 Till Lätta Makar sin/ them hon war liustig Lillia
 Och aldrig gjorde Hon et ord mot deras willia:
 Men war Förnufftig/ From/ ja allom blid och god;
 Ty syntes mig och fler Her Probsten gråta blod/
 Som öfwergiftwen blef när hon insomnad fördes
 I mörka hoblan in; Ja gråth af allom hördes
 Som henne kånna lärde/ och hwad för godhet war
 I thetta ädla Bröst/ så länge lif ward qwar.
 En war det ringa lön/ som hennes Hierta nögde;
 Se alle sine Barn til Ahrestånd uphögde.
 En war det ringa lön: Haa Kongen wid sitt bord
 Och af des liustwa mun få många Nåde. ord.
 En war det ringa lön/ af allom kärlek winna
 Till des den sista pussi mond' urhu bröstet rinna:
 Men hwad war thetta alt? Stor ting af ringa wichte
 Root det hon muter nu; Ty intet öga sljkte

Haer någon tid sådt see/ ey heller dra höra/
 Hwad glädie Herren Gud them allom monde göra,
 Som dygdigt lefwa här. Nu har hon höghet stor
 In för Gudz Nåde thron/ ibland den Angla Chor.
 Sof sött tu ädla Fru! haf tack för gunsten tina
 Tu wiffat hafwer mig/ ja äfwen och the mina.
 Haf tack för rådet godt jag fick uthaf tin Mund/
 Thet jag och lydde äth/ haf tack i alla stund:
 Far wäl! tu ädla Siäl; Gud låt oss komma samman
 I Himla högden/ thet wij så med mycken gamman
 Och frögda innerlig in för Gudz Ansicht klar
 Med obestreflig Frögd bland Helgons stora Skaar!

Sal.

Fru Brobstinnans Braf-Steer.

WIn Wandring nu wäl slutad är/
 Sij till Tu som än wandrar/
 Att tu gör hwad Gudz ord tig lär/
 Att på tig ingen flandrar:
 Tänck på tin död/ så har en nödh
 När Timmeglaset rinner/
 Lå går alt wähl/ till kropp och siähl
 Ett Saligt måhl tu hinner.

Sä

* *

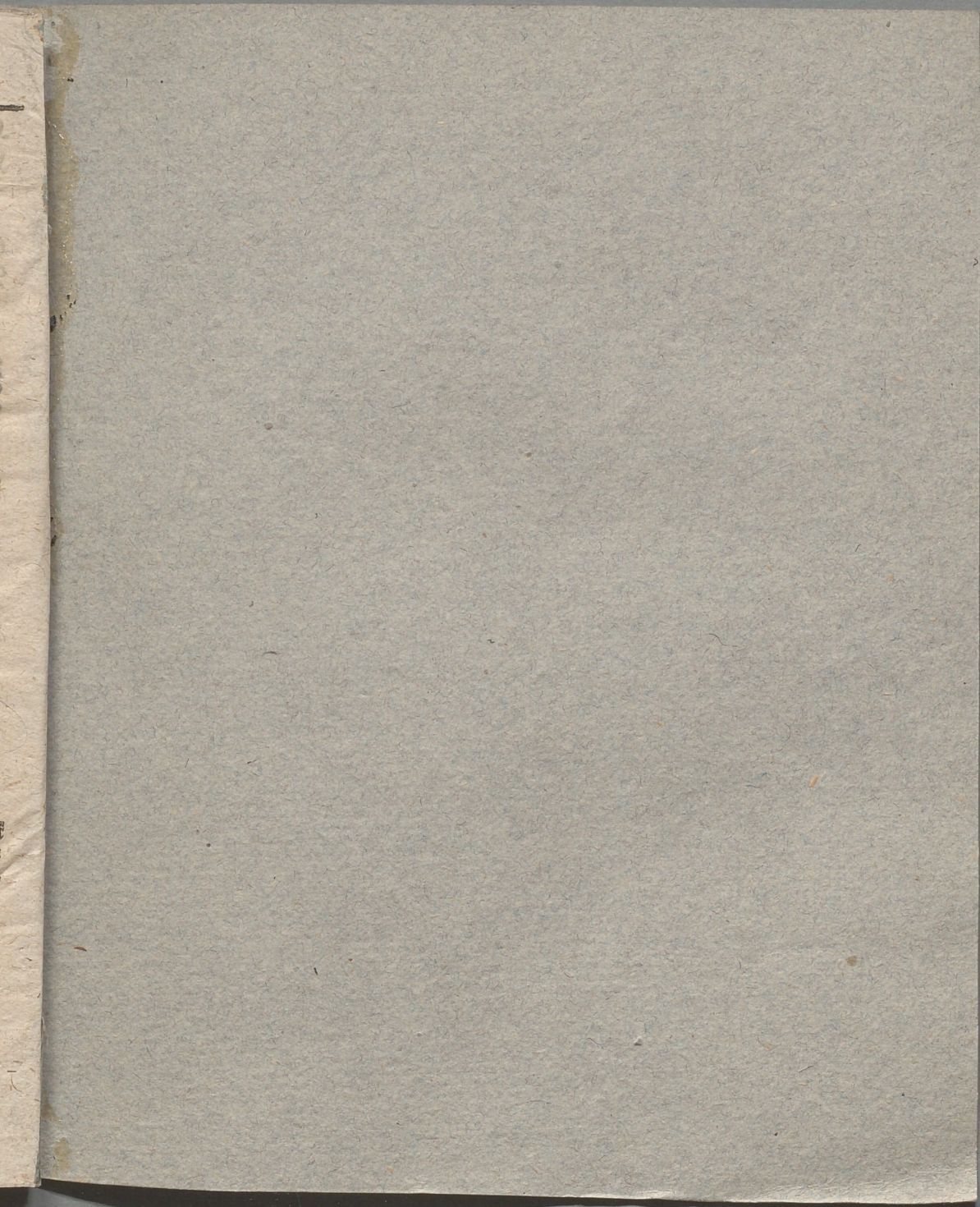
Så far nu wähl o wandringz Man
 Och skick' dig effter tiden/
 Att tu wid slutet fara fan
 Från Werlden uthi frjiden
 Till Himmels högd/ ther Ewig Frögd
 Ar hoos tin JESUM kára;
 Gif honom prijs så ästu wijs
 Och gör som Gudz ord lära.

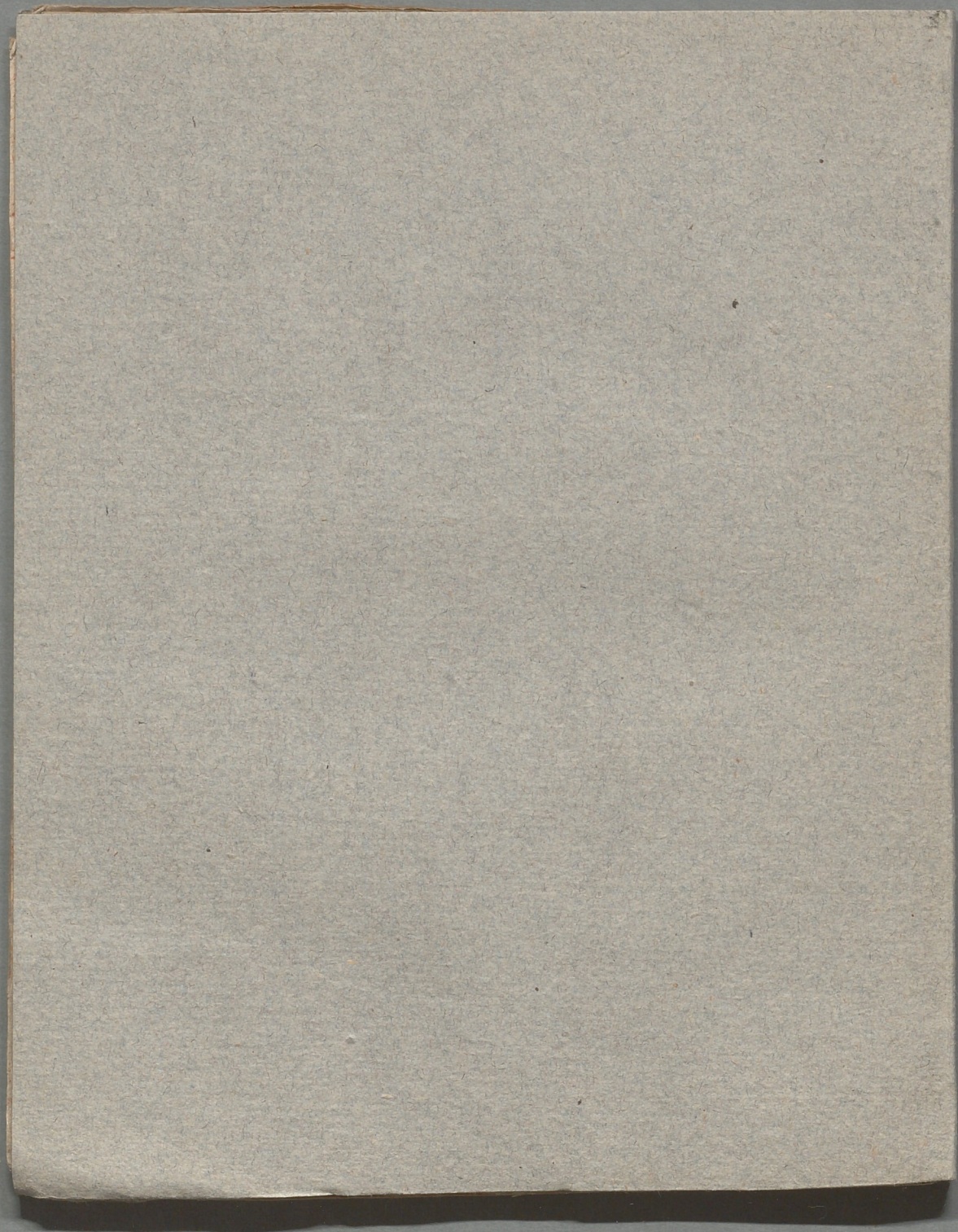
Dyfsatt
 af
 G. U.

ERRATA.

- Pag. 5. lin. 9 in margine står b. 10. läs 2. 3. 4.
 pag. 8. lin. 9. står anammat läs anmanat
 pag. 9 in margine står b. 12. läs b. 2.
 pag. 27. utstrykes Citationen i brådden wid 10de raden.
 ibide lin. 19. står Esa. 59. läs 55.
 ibidem lin 21. står och / läs uthan.
 Om någorståds Commata äro för många eller nogorståds fattas; som dock förmodeltigen på så ställen skall finnas / item om i år satt fram om å eller ö B. G. glärna och gära i stället för gärna och göra. 26.
 Så lärer sådant intet den rättssinnade Läsaren hindra.

www.books2ebooks.eu